

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΧΑΡΩΝΟΣ ή ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΩΝ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

τῶν μαθητῶν τῆς τρίτης τάξεως τῶν τετρατάξιων
Γυμνασίων καὶ τῆς ἀντιστοίχου τάξεως τῶν
λοιπῶν σχολείων τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
Ψηφιοποιήθηκε πρότοις από τον ιερέα Κώνον πένταρχον
Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ.Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

1921
822
270

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΧΑΡΩΝΟΣ Ἡ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΟΥ ΙΑΒΗΤΟΥ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘ ΔΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τών Μητροπολιτικὸν μέγαρον)

Τὸ ἔρεισμα τῆς κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας πνευματικῆς κινήσεως καὶ η ἀκένωτος φωτὸς πηγὴ, ἐξ ἣς καταχύζεται η ἀνθρώπητης εἶναι οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες καὶ Ρωμαῖοι ποιηταί καὶ συγγραφεῖς, τῶν ὅποιων οἱ πλεῖστοι διδάσκονται ἐν τοῖς σχολεῖοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως.³ Επειδὴ δὲ η κατανόησις τούτων παρὰ τῆς μαθητικῆς ίδιᾳ νεότητος ἀποδίδεται διὰ ποικίλους λόγους ἀκρωτεύουσας δυσχερής, ἔγνωμεν νὰ ἑκδώσωμεν διὰ ταύτην πρωτοτύπους τῶν εἰρημένων τῆς ἀναγνώστης ποιητῶν καὶ συγγραφέων Σχολικᾶς μεταφράσεις, διὸ ὡν αἴρονται αἱ ασθανταὶ τῆς ἐρμηνείας δυσχέρειαι, αἵτινες ἀφ' ἐνδεικόντων μὲν χαλαροῦσι τὴν προσημίαν πρὸς ἐπίλυσον μελέτην τῶν ἀθανάτων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας, ἀφ' ἔτερου δὲ κατατρίβοντι χρόνον πολύτιμον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἐπὶ μεγίστῃ ζημίᾳ τοῦ τῆς ἐμβαθύνσεως σταδίου, ἐν ᾧ τὰ μάλιστα διαφέρεται καὶ θετικῶς καλλιεργεῖται.

Οἱ ποιούμενοι χρῆσιν τῶν ἡμετέρων σχολικῶν μεταφράσεων θέλουσι κατανοήσεις εὐχερῶς τοὺς ἀρχαῖους "Ελληνας καὶ Ρωμαῖους ποιητάς καὶ συγγραφεῖς, διότι ἡμεῖς οὐδὲν τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσαφὲς ἐν αὐτοῖς ἀφήκαμεν ἀνερμήνευτον. Διὰ τῶν παρενθέσεων διπλῶν καὶ πολλάκις τριπλῶν ἐπεξηγήσεων καὶ πραγματικῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν ἐν ἀγκύλαις προσθηκῶν καὶ νοημάτων, ἀτιγνὰ παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις παρελείποντο διὰ τὰς ἀλλοιας τοῦ τότε λόγου συνθήκας, ἔξωμαλόναμεν τελείως τὸ ἔδαφος τῆς πλήρους ἐρμηνείας.⁴ Επειδὴ δὲ η τοιαύτη ἐπισώρευσις τῷ πολλαπλῶν ἐπεξηγήσεων καὶ προσθηκῶν δυνατὸν νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν, συνιστῶμεν τοῖς ἀγαγγώσταις, διποταπαρέρχωνται πᾶν τὸ ἐν ἀγκύλαις καὶ παρενθέσεοι, ἐν γ θέλωσι νὰ ἔχωσιν ἀμεσώτατα τὴν εἰς τὸ γέον ἀπόδοσιν τοῦ κειμένου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαρτίου 1927.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, δ.φ.

Γυμνασιάρχης.

Τὸ γνήσια ἀντίευπα φέρουσι τὴν κάτωθεν υπογραφὴν τοῦ μεταφραστοῦ.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΧΑΡΩΝΟΣ Ἡ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἐρμῆς—Χάρων—Κροῖσος—Σόλων

§ I.

Περίληψις. Ο Χάρων ἀνελθὼν ἐκ τοῦ "Ἄδου κατόπιν ἀδείας τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ἄνω κόσμον, ἵνα περιεργασθῇ τοῦτον καὶ συναντήσας οὐδὲ δόδον τὸν ψυχοπομπὸν Ἐρμῆν τὸν παρακαλεῖ, ἵνα τὸν πληροφορήσῃ περὶ τῶν ἐν τῷ ἄνω κόσμῳ συμβαινόντων καὶ μάθῃ, δικτί οἱ εἰς τὸν "Ἄδην κατερχόμενοι σκληρῶς οἰμόδουσι καὶ δακρύουσι.

§ 1.—Ἐρμῆς. Διατὶ γελάς, ὃ [γέρον υἱὲ τοῦ Ἐγέδους καὶ τῆς Νοκτὸς] Χάρων; Ἡ διατὶ τὴν πρόδη διαπόρθμευσιν τῶν ψυχῶν λέμβον (=τὸ πορθμεῖον) ἀφήσας εἰς τὴν τύχην τῆς ἀνηλθεις ἐκ τοῦ "Ἄδου ἐδώ εἰς τὴν ἡμετέραν [γῆν], ἐνῷ δὲν εἴσαι ποτῶς συγειθισμένος νὰ συχνάζῃς εἰς τὸν ἄνω κόσμον;

Χάρων.—Ω [ψυχοπομπὲ] Ἐρμῆ, [ἀνηλθον εἰς τὸν ἄνω κόσμον, διότι] ἐπεθύμησα γὰρ ἴδω, ἐποτὶ εἶναι τὰ ἐν τῷ βίῳ [τῶν ἀγθρώπων] καὶ τὶ πράττουσιν οἱ ἀγθρωποι ἐν αὐτῷ [τῷ βίῳ], ἢ τινῶν [πραγμάτων] στερούμενοι θρηγοῦσιν δλοι, δτον κατέλθωσι κάτω [εἰς τὸν "Ἄδην, δπου μένομεν ἡμεῖς]. διότι οὐδεὶς ἔξ αὐτῶν [τῶν εἰς τὸν "Ἄδην κατερχομένων] διέπλευσε [τὴν Ἀχερούσιαν λίμνην] χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα. Ζητήσας λοιπὸν ἀδειαν παρὰ [τοῦ Πλούτωνος τοῦ βασιλέως] τοῦ "Ἄδου νὰ λείψω ἀπὸ τὸ πορθμεῖον μίαν ἡμέραν (=λιπόντως γενέσθαι μίαν ἡμέραν) καὶ ἔγῳ (=καὶ αὐτὸς) καθὼς [ἔγητησε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἄνω κόσμον κατόπιν τῶν παρακλήσεων τῆς συζόγου αὐτοῦ Λαοδικμείας] δ ἐκ τῆς Θεσσαλίας [καὶ δὴ [=ἐκ τῆς πό-

λεως Φοιλάκης] ἐκεῖνος νεαγίσκος [Πρωτεοίλαχος, δυτικός πρώτος ἔφονεύθη κατὰ τὴν εἰς Τροιαν ἐκπρατείαν τῶν Ἑλλήνων ὅμα ὡς ἐπήδηζεν ἐκ τοῦ εἰς τὴν Τρωικὴν παραλίαν προσορμισθέντος πλεούς του], ἀνθλίθεν εἰς τονδινὸν κόσμον καὶ νομίσω διεὶς κατέληηλον στιγμὴν (ἥ: ἐπικαιρίως) σὲ συνήντησα· διέτι θὰ μὲ διδηγήσῃς βεβαίως (=εὖ οἶδα διτι) δις ἕνεον εἰς τὰ δῖξια περιεργίας τοῦ τόπου τούτου περιερχομένος μετ' ἑμοῦ καὶ θὰ δεῖης [εἰς ἐμὲ] τὰ καθῆλαστα, διότι κατὰ τὴν ἰδέαν μου σὲ δύνασαι γὰρ γνωρίζης [δις θεές] δλα ἐν γένει.

Ἐρωμῆς.—Δέντε ἔχω κακιρόν, πορθμεῖ, διέτι ἀπέρχομαι, ἵνα ἐκτελέσω ὑπηρεσίαν τινὰ ἑξ ἐκείνων, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς δι Σρώπωνις γάριν τοῦ ἄνω [ἐπι τῆς γῆς ἀρχοντος] λιός. Ήδυτος δὲ [ό δινος Ζεύς] ἔναις ὁδέθυμος καὶ φοβοῦμαι μάρπιως, ἐκνὰ ἐγὼ δραδένω, ἀφηση με τὸ εἶμαι δλος ἰδειός σου (ἥτοι καταδικάσῃ με νὰ φεύγω αἰωνίως μὲ ὑμάς) περιττώςας με εἰς τὸ σκότος, ή μὲν καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ θεοῦ κατωριῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐπράξαν ἐσχάτως πρὸς τὸν "Ηφαιστον, ἀφοῦ σιλλάδη [με] ἐκ τοῦ ποδός, ἵνα χωλαίνεων ὀλέγον παρασκω ταὶ ἐγὼ ὠσιυτως [ώς δηλ. δ "Ηφαιστος]γέλωτα κχών τρός πάσιν εἰς τὰ κοπελλὰ νάκταρ [χάριν τῆς "Ηρας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν].

Χάρων.—Μετ' ἀδιαφορίας λοιπὲν θὰ μὲ ἴδης γὰρ πλανῶμαι ἀσκόπως ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ μάλιστα, ἐνῷ εἰμι τοῖς φίλοις συνταξεῖσθητης καὶ σύντροφος (συμβιωθός) εἰς τὴν μετοβ. βασιν τῶν νεκρῶν [-ις τὸν "Ἄδην"] (=σινδιάκτορος); Καὶ δυμως καλὸν θὰ ἔτοι, διὸ τῆς Μακάς [καὶ τοῦ Δάδες], νῦν ἐνθυμηθῆτε τοιλάχιστον σὲ ἐκεῖνα (ταὶ ἑταῖς), δτ. δηλ., οὐδὲ ποτὲ ἀκόμη, ἐν τώρα σὲ διέστα[ση] τὸ ἐκβάλλης τὸ θαλάσσιον ὅδωρ τὸ εἰσοέον εἰς τὸ ἄντλον (πεγκύτινα) τοῦ πλατύν (=κατειν) ἥτι καπηλητῆ. (=πρόσκωπων εἰσιθει)· ολλὰ σὲ μὲν ἀριστεράς κοιμόμενος ἐπὶ τοῦ κατατερώματος ἑξ, πλωμένος, ἐνῷ ἔχεις τόπον λαχυροῦς ὅμοιος, η: ἀν ἥθελας εδει [κατὰ τόχην] φλυαρών τινα γερρον, συνδικλέγεσαι μετ' ἐπιζίνους [τοῦ φιλικρου νερού] καθ δλον τὸν πλοῦν εγὼ δὲ δην καὶ εἴμοις πρεσού ης, καπηλητῷ μόνος κρατών λευχός κωπών. 'Αλλ' έτι δινόμειτε τοῖς πιετρός σα, [Διοῖς], διχιπηγέ [τοι] μικρὲς 'Ερειη, μηδὲ ἐγκατελιπηγέ, διτι (=εποιήηται) δε [εἰς εμὲ] εἰα ἐν γένει τὰ ἐν τῷ δι. φ. δπως καὶ [γώ], ἀφοῦ ἰδω αξιοπερίεργόν τι

ἐπανέλθω [εἰς τὸν "Ἄδην"] διότι (=ώς) ἐὰν σὸν ἀφῆγες με, καὶ²
οὐδὲν θὺ διαφέρω τῶν τυχῶν. Διότι καθὼς δ. βα. ω; ἔκεινοι σι
τυρλοὶ περιπατοῦντες διολίσθαλνοσιν ἐν τῷ ίσχότει, τοιούτοιρε
πιας ἥδη καὶ ἐγὼ πρὸς λύπην σοι ἀνιαιτρόφως (=ἔμπαλιν) σκε-
τίζομαι ἀπὸ τοῦ φᾶς, ἀλλὰ ὡν Κολλήνη γεννηθεῖς, πρόσφερε
τὴν εὑεργεσίαν [ταύτην εἰς ἄμε], διότις θὰ ἐνθουμῶμαι [ταύτην]
αἰωνίως.

§ 2

Επερίληψις. Οὐ Ερμῆς κατόπιν πολλῶν διαταγμῶν διὰ
τὴν παράβασιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἀπὸ τοῦ κυρίου ἔργου
του, τοῦ ψυχοκομποῦ δῆλ., σπείθεται τέλος νὰ ξεναγήσῃ
τὸν Χάρωνα καὶ διδάξῃ αὐτὸν ἐν λεπτομερεῖᾳ περὶ τῶν ἐν
τῷ άνω κόσμῳ συμβατόγεντων.

§ 2.—Ἐρμῆς. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα (ἥτοι τὸ γὰ σὲ περιαγάγω
ὅγώ εἰς τὸν ἄνω κόσμον) θὰ γίνη εἰς ἐμὲ αἰτίᾳ τοῦ νὰ ξυλισθῶ.
Θέλεπω τούλαχιστον ἥδη διὰ ὁ μισθὸς τῆς περιηγήσεως θὰ είναι
οὐχὶ καθ' ὁισκληγίαν ἀκεν ἐνδίσματος (δῆλ. μετὰ κουδύλων ξα-
λοκοπημάτων), ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ σὲ ὑπηρετήσω διότι πῶς νὰ
φρεσθῇ (; πῶς νὰ κάμη) τις, δταν φίλος τις σὲ θιάζῃ (σιγοχω-
ρῆ); Αλλά ταυτὸν μὲν λοιπὸν είναι, ὡς πορθμεῦ, νὰ ἥδης σὺ πάντα ἐν
πρὸς ἐν ἀκριβῶς διότι [ἐὰν ἥθελε τις νὰ ἥδη πάντα ἐν λεπτομε-
ρεῖᾳ], [τότε] ή ἐπὶ τῆς γῆς διαιτεῖη ἥθελε γίνει πολυετής. Ἐπει-
τα θὰ είναι μὲν ἀνάγκη ἕγω νὰ ζητῶμαι διὰ κήρυκος ὑπὸ τοῦ Δι-
ὸς ὡς οἰχμαλωτὸς δραπετεύσας, θὰ ἐμποδίσῃ δὲ καὶ σὲ τὸν ἔδι-
ον [ἥ θντασία πολυετής διατριβή] νὰ ἐκτελῆς τὰ ἔργα τοῦ Θανά-
του καὶ νὰ ζημιοῖς τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτιονος μὴ μεταφέρων
τοὺς γενέρους ἐπὶ πολὺ χρόνον· καὶ ἔπειτα ὃ τῶν δασμῶν μισθω-
τῆς Αἰγαδὸς [καὶ κριτῆς τῶν γενέρων ἐν τῷ "Άδῃ"] θὰ ἀγανακτήσῃ
μὴ κερδίζων μηδὲ δύοιόν πως δὲ ἥθελες ἥδει τὰ κυριώτατα ἐξ ἐ-
κείνων, τὰ δποῖς συμβαίνουσι (γίγνονται;) [εἰς τὸν ἄγω κόσμον],
τοῦτο ἥδη πρέπει γὰ σκερθῆς.

Χάρων. — Ω Ερμῆ, τὸν αὐτὸς σιέρθη τὸ καλλιτερον ἕγω δὲ
δένει γένερων τίποτε ἐν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ουμβχινόντων, διότι είμαι
ξένος.

Ἐρμῆς. Ἐφ γένει (ἥ : πρὸ παγιές ἄλλου=τὸ μὲν ὅλιν), ὁ Χάρων, ἔχομεν ἀνάγκην ἡμεῖς ὑψηλῆς τιγος θέσεως, ἵνα ἀπὸ ταύτης ἔδης εὐχρινῶς ὅλα ἐν γένει [τὴν ἐν τῷ κόσμῳ]· ἐὰν μὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνέλθῃς σύ [μετ' ἐμοῦ] εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν θὰ ἐδυσκολευδεμεθα (፡ δὲν θὰ ἔκοπια[χαμεν]· διότι ἐκ τόπου ὑψηλοῦ (=ἐκ περιπήης) θὰ ἔσλεπες εὐχρινῶς ὅλα ἐν γένει ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι ἐπιτετρομμένον σὺ νὰ ἐμβαίνῃς εἰς τὰ θαλατταὶ τοῦ Διός, ἐπειδὴ διαρκῶς μετὰ σκιῶν ζῆς (= εἰδώλους ἀεὶ ξυνδύντα) εἶναι καιρὸς (=ῶρα [ἔστι]) νὰ ἐρεονήσωμεν μετὰ πρασοχῆς [ἵνα εἴρωμεν] ὑψηλὸν τι ὄρος [πρὸς ἐπιτέλεοιν τοῖς σκοποῖς μας].

§ 28.

Πλεούληψις. Ὁ Ἐρμῆς ἐπιθυμῶν νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐπωφελέστερον τὸ δλιγοχρόνιον διάστημα τῆς ἀδελας συμβουλεύει τὸν Χάρωνα νὰ κατασκευάσωσι ὑψηλὸν παρατηρητήριον ἐπιθέτοντες τὴν "Οσσαν καὶ τὸ Πήλιον ἐπὶ τοῦ Ὁλύμπου καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ παρατηρητηρίου τούτου ἐπισκοπήσωσι τὰ τοῦ ἀνακόσμητον.

§ 3. Χάρων. — Ὡ Ἐρμῆ, ἡξεύρεις, ἔκεινα τὰ δποῖα δεδομένως συντηθίζω νὰ λέγω ἐγὼ πρὸς ὄμμας [τοὺς ἐπιβάτες], διαν πλέωμεν; Ὁπόταν Σηλ. δ ἄκεμος ὡς καταιγίς διελθὼν (= τὸ πνεῦμα καταιγίσαν) ἐμπέσῃ εἰς τὸ ἱστίον δπερ εἶναι πλάγιον (= πλαγία κατηγορ.) καὶ τὸ κόμμα ἀρθῇ ὑψηλόν, τότε διεῖς μὲν οἱ ἐπὶ τοῦ πορθμείου ἐπιβαίνοντες] προτρέπετε ἔνεκα ἀγνοίας [τῆς οὐατεκῆς τέχνης] νὰ συστείλω τὸ ἱστίον ἥ νὰ χαλαρώσω δλίγον τὸ αχοιγίον ἥ νὰ τρέξω μαζὶ μὲ τὸν ἄνεμον(δηλ. νὰ ἀφήσω τὸ πλοῖον εἰς τὴν φορὶν τοῦ ἀνέμου), ἐγὼ σᾶς προτρέπω (= ἔγκαρδιῶνω) νὰ ἡσυχάζητε, [λέγων] δτι ἐγὼ αὐτὸς γνωρίζω τὸ καλλίτερον [ἀπὸ σᾶς τὲ πρέπει νὰ πράξω]· συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὰ ἔδια ταῦτα καὶ σὺ πράττε διόσα νομίζεις δτι καλῶς ἔχουσι, διότι τώρα δεδομένως εἰσαι κοδερνήτης· ἐγὼ δὲ κατέως εἰς τοὺς ἐπιβάτας εἶναι νόμος θὰ μένω καθήμενος ἐν σιωπῇ κατὰ πάντα ὑπακούων εἰς σὲ διατάσσοντα.

Ἐρμῆς. — Ὁρθῶς λέγεις· διότι ἐγὼ αὐτὸς θὰ ἡξεύρω τὶ πρέπει νὰ γίνη καὶ θὰ ἔξευψω τὴν κατάλληλον σκοπιάν. Αρά γε

Χάρωνος Λουκιανοῦ

λοιπὸν ὁ Καύκασος [εἰναι] κατάλληλος ἢ δὲ Παρνασσός, δστις εἰ-
ναι ὑψηλότερος ἢ ἀμφοτέρων δὲ [Θεσσαλικὸς] ἐκεῖνος δὲ Ὀλυμπος;
Βεβαίως δὲν είναι μικρὸν ἐκεῖνο τὸ δροῖον ἐνεθυμήθητον (ἥτοι :
καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα ἢ : καλὴ τις ἴδεα μοὶ ἐπῆλθε) ἀποβλέ-
ψας (ατρέφας τὰ βλέμματά μοι) πρὸς τὸν "Ολυμπον" ἀλλὰ πρέ-
πει καὶ αὐτὸν νὰ συγκοπιάσῃς μετ' ἐμοῦ καὶ νὰ με ὑπηρετήσῃς.

Χάρων. Πρόσταττε, διότι θά [σε] δημοσιεύσω κατ' ἐκεῖνα
δηλ., δσα είναι δυνατά.

*Ερμῆς.—Ο "Ομηρος ὁ ποιητὴς λέγει ὅτε οἱ [τεράστιοι γί-
γαντες] οἱοι τοῦ Ἀλωέως [τοῦ οἰοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανά-
κης] (ἥτοι δὲ οὐτος καὶ ὁ Ἐφέλτης) δύο[ζντες] καὶ αὗται ἡθέλη-
σάν ποτε, δτε ἡσαν παιδία ἔτι, ἀφοῦ σύρωσιν ἐπάνω τὴν "Οσ-
σαν (Κίσσαβον) ἐκ θεμελίων νὰ θέσωσι ταύτην ἐπὶ τοῦ Ὀλύμ-
που, ἔπειτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῆς [τῆς "Οσσης], νομίζοντες δτε
θὰ ἔχωσι ταύτην κατάλληλον κλίμακα καὶ ἀνάδειξιν πρὸς τὸν Οὐ-
ρανόν. Ἐκεῖνα μὲν λοιπὸν τὰ δύο μειράκια—διότι ἡσαν ἀνόητα
(θρασέα)—ἔτιμωρήθησαν [κεραυνοθέντα υπὸ τοῦ Διός καὶ κατα-
κρημνοθέντα εἰς τὰ Τάρταρα]. ἡμετές δὲ οἱ δύο—διάτι δὲν σκε-
πτόμεθα ταῦτα πρὸς βλάβην (ζημίαν) τῶν θεῶν—διατέλ δὲν οἰκο-
δομοῦμεν καὶ ἡμετές αὐτοὶ κυλίοντες κατὰ τὰ αὐτὰ [μέρη] τὴν ὅρη
ἐπάλληλα, δπως ἔχωμεν ἀπὸ ὑψηλότερου [οημέσιου] ἀκριβεστέραν
τὴν ἐπιθεωρησιν;

§ 4

Περέληνψις. Ο Χάρων ενδίσκει τὸ ἔγχειρημα δύσκο-
λον, πλὴν δὲ Ἔρμῆς τὸν καταπειθεῖται δτι εἶναι εὔκολον καὶ
προβαίνουσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ παρατηρητηρίου διὰ
τῆς ἐπιθέσεως τῆς "Οσσης καὶ Πήλιου ἐπὶ τοῦ Ὀλύμ-
που.

§ 4 Χάρων.—Καὶ θὰ δυνηθῶμεν, ὁ Ἔρμη, ἐνῷ εἴμεθα δύο,
νὰ ἐπιθέσωμεν [ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου], ἀφοῦ σηκώσωμεν, τὸ Πήλιον
ἡ τὴν "Οσσαν";

*Ἐρμῆς.—Διατέλ δὲ δὲν [ἡθέλομεν δυνηθῆ] νὰ ἐπιθέσωμεν ἐπὶ^{τοῦ} Ὀλύμπου τὸ Πήλιον ἢ τὴν "Οσσαν", ὁ Χάρων; "Η θεωρεῖς
δτε ἡμετές εἴμεθα ἀγαγδρότεροι" (εὐτελέστεροι); ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖ-

ναι θρεφόλλια (τὸν Ὀπού δηλ. καὶ τὸν Ἐφιάλτην) καὶ μάλιστα (= καὶ ταῦτα) ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα θεοί;

Χάρων.—Δέν[θεωρῶ διτί] ἡμεῖς εἴμεθα ἀντιδρότεροι—εὐτελέτεροι—τῶν δύο ἑκείνων θρεψυλλίων], ἀλλὰ μιὲν φαίνεται διτὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει πιθανότητά τινα πρὸς ἐπίτευξιν [ταῦτης τῆς σχεδιαζομένης] μεγάλης ἐπιχειρήσεως [μαζί].

Ἐρμῆς.—Εὐλόγως [φάίνεται σοι διτὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει πιθανότητά τινα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου τούτου ἐπιχειρήματος]: διότι, δὲ Χάρων, εἰσαὶ ἀμαθῆς (: ἀπε:ρος=ἴδι:ώτης) καὶ δὲν ἔχεις ἀναγνώσει ποιητάς (: καὶ οὐδόλως ἀνέγνως τοὺς ποιητές). ‘Ο δὲ ἔξ εὐγενοῦς γένους καταγόμενος Ὅμηρος διὰ δύο στίχων [τῆς Ὀδυσσείας XI, 315—316] κατέστησεν εἰς ἡμᾶς [τοὺς Θεούς] τὸν οὐρανὸν ἀναβατὸν (προσιτόν), τόσον εὐκόλως συναρμολογήσας τὰ δρη. Καὶ ἐκπλήσσομαι, διότι (=ι) φαίνονται ταῦτα εἰς σὲ διεύθυντα υπερφυτικά (παράδοξα, ἀδύνατα=τεράστια), ἐνῷ θεῖαί τις γνωρίζεις τὸν Ἀτλαντα, διτὶς δὲν καὶ είναι εἰς φέρει [ἐπεὶ τῶν ὅμων τούς] τὴν οὐρανίαν σρατρανηκόντων (θειτέλων) διλούς ἐν γένει ἡμᾶς. Ἡκουσάς δὲ τοις βέβαια καὶ περὶ τοῦ Ἕρακλέους τοῦ ἀδελφοῦ μους [καθ'δοσον ἀμφότεροι ἔχομεν ποιγόν πατέρα τὸν Δία] διτὶ διεδέχθη ποτὲ αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα καὶ ἀνεκούφισεν αὐτὸν ἐπ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ δίκρους θέσας ἁυτὸν κάτωθεν εἰς τὸ φορτίον [καὶ βιστάσι; καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῶν δημων].

Χάρων.—“Ηκωσεν καὶ τεῦται, ἐχεὶς δὲ είναι ἀληθῆ, δὲ Ἐρμῆ, σοὶ καὶ οἱ ποιηταὶ δόγασθε νὰ γγωρίζητε.

Ἐρμῆς. Ἀληθίστατα [είγαι ταῦτα], δὲ Χάρων. “Η τίνος ἔνεκα [λόγου] σοφεῖς ἀνθρεψ θι ἐψεόδοντο; “Ωστε ἀν ἀνασηκώνωτεν διὰ μοχλῶν τὴν Ὁσσαν, πρῶτον καθὼς τὸ ἔπος λέγει (ἐξηγεῖ) εἰς ἡμᾶς καὶ δὲ ἀρχιτέκτων [“Ομηρος”].

«Τὸ ακιεδόν (: τὸ σύνδενδρον, κινησιφόλλον) Πήλιον /άς φρωμεν/ διπάργα εἰς τὴν Ὁσσαν.

Βλέπεις πάς ἐφέρομεν εἰς πέρας [τὸ ἔργον] εὐκόλως ἄμα καὶ κατὰ ποιητικὸν τρόπον; “Ἄσ Ιδω λαιπόν, ἀφοῦ ἀναβῶ [ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ προσβήτου τούτου δρους], ἐδὺ θὰ είναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλη ἐποιεύδει (==ι καὶ αὐτῷ ἐπικοδούει δεήσει).

§ 25.

ΠΗΓΕΔΙΛΗΨΙΣ. Ἐπειδὴ τὸ κατασκευασθὲν παρατηρηθῆσιν παρουσιάζεται ἀνεπαρηὲς διὰ τὸν δν προέθεντο σκοπόν, δὲ Ἐρμῆς προτείνει νὰ ἔξυψάσωσι τοῦτο διὰ τῆς ἐπεθέσεως τῆς Οἰτης καὶ τοῦ δικορύμβου (δικορύφου) Παρασσοῦ.

§ 5. Πῶ πω! εὔμεθι ἀκεμῆ, [ὦ Χάρων μοῦ], κάτω ἐν τῷ διώρει τῆς κατοικίας τῶν θεῶν (= εοῦ οὐρανοῦ). Ζιέτι: ἀπὸ μὲν τῶν Ἀνατολικῶν μερῶν μόλις ή Ἱωνία καὶ ἡ Αιδία φαίνεται, ἀπὸ δὲ τῶν δυτικῶν δὲν [ἐκτείγεται τὸ βλέμμα] πάρα τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῶν βορείων μερῶν [φαίνονται μόνον τὰ ἐντεῦθεν τοῦ Ἱστροῦ (Δυυνίβεως) ποταμοῦ] καὶ ἀπὸ ἕκεῖρο τὸ μέρος (ἥτοι: καὶ ἀπὸ μεσημβρίας) ἡ Κρήτη δὲν [φαίνεται] πολὺ εὐχριγνῶς. Πρέπει, δὲ πορθμεῖ, γά μιτακινηθῆ ὥφ' ἡμῶν καὶ [νὰ ἔποικοδομηθῇ] ὡς φαίγεται εὐλογον καὶ ἡ Οἰτη, ἔπειτα ἐπάνω διῶν [τῶν ἄλλων ὁρέων φαίγεται εὐλογον γὰ τεθῷ] δὲ Παρνασσός.

Χάρων—Οὗτο ἀς πράττωμεν. Πρόσεξον μόνον μήπως καταστήσωμεν τὸ ἔργον (δηλ. τὸ οἰκοδόμημα) λεπτότερον μηκόνυτες αὐτὸ πέρα τοῦ δέοντο; [καὶ] ἔπειτα λάδωμεν πικρὰν πεῖραν τῆς οἰκοδομητικῆς [τέχνης] τοῦ Ὁμήρου μετ' αὐτοῦ [τοῦ οἰκοδομήματος] ριπτόμενοι κάτω [καὶ] συντρίβοντες τὰ κραυγὰ ἡμῶν.

Ἐρμῆς.—Ἐγε θάρρος; Θὰ εἴγαι ὅλα ἐν γένει [τὰ ἐναποτελέμενα δῃ] στερεὰ [προστηρομοσμένα]. Μετάθεις [μετ' ἐμοῦ] τὴν Οἰτην· ἀς κυλισθῇ ἐπάγω [παρ' ἡμῶν] δὲ Παρνασσός. Ἰδοὺ λοιπὸν [τὸ συντελεσθέν οἰκοδόμημα], θὰ ἀνικῆθ πέλιν [ἐπὶ τῆς πορωφῆς τοῦ τεχνητῶν μας δροῖς, ἵγαντις πάσοπήσω τὴν γῆν]. Βέσιρεται· θλέπω τὰ πάντα· ἀνάδαινε ἥδη καὶ εὖ [ἐπ.] τῆς κερυφῆς τοῦ τεχνητοῦ τούτου οἰκοδομήματος].

Χάρων. Δίς [μοι, δὲ] Ἐρμῆ, τὴν χειρά [σου ἵγχ πιασθῶ], διέτι ἀναδιβάλλεις με εἰς τούτο τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον δὲν εἴγαι μικρόν.

Ἐρμῆς.—Ἐὰν θεβαίως, ὦ Χάρων, θέλῃς καὶ γὰ ἕδης ὅλα ἐν γένει [τὰ ἐν τῇ γῇ], [πρέπει νὰ ριψοκινδυγεύῃς (=δεῖται κινδυνεύει)]

ειν])· δὲν εἶναι δυνατὸν [ιὰ γίγωσιν] ἀμφότερα, καὶ γὰ εἰσαι ἀ-
σφαλῆς καὶ νὰ θέλης νὰ ἔδης. Ἀλλὰ πιάσθητι ἀπὸ τὴν δεξιῶν
μου χεῖρα καὶ πρόσεχε (: καὶ ἀπόφευγε) νὰ μή πατῆς ἐπὶ τῆς ὅλης
σθητᾶς [ἐπιφανείας]. Εὔγε, ἀνέδης καὶ σὺ [ἐπάνω εἰς τὸ οἰκαδό-
μημά μης]: ἐπειδὴ δὲ βεβαίως ὁ Παρνασσὸς ἔχει δύο κορυφὰς,
ἀφ' οὗ ἑκάτερος λάθη κατ' ιδίαν μίαν [κορυφὴν], διὸ καθίσωμεν
[ἐπ' αὐτῇς]: σὺ δὲ πρὸς [μεγάλην] χαράν μου ὅλεπων πέριξ κυ-
κλικῶς παρατίθεις δλα ἐν γένει [τὰ ἐπὶ τῆς γῆς].

§ 6.

Περέληψις. Ο Χάρων καὶ μετὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πα-
ρατηρητηρίου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δποοευ ἀνῆλθε πρὸς
ἐπισυόπησιν, παραπονεῖται διὰ δὲν διακρίνει καλῶς, τί¹
πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι,

§ 6.—**Χάρων.** Βλέπω, [ὦ Ερμῆ], 1) μεγάλην ἔκτασιν ἔηράς.
2) λίμνην τιγὰ [ἥτοι τὸν Ὡκεανὸν] περιβρέχουσαν [ταύτην τὴν
μεγάλην ἔκτασιν τῆς ἔηράς] καὶ 3) ὄρη καὶ ποταμοὺς μεγαλυτέ-
ρον τοῦ Κωκυτοῦ καὶ τοῦ Πυριφλεγέθοντος [οὗτινες εἶναι ἐν τῷ
Ἄδῃ]· καὶ 4) ἀνθρώπους πολὺ μικροὺς [τὸ ἀνάστημα] καὶ κρύπτας
(ἥτοι πόλεις—φωλεάς) τινας αὐτῶν.

Ἐρμῆς.— Πόλεις εἶναι ἔκειναι τέσσερις (=οὓς καθ' ἔλ-
ξιν ἀντὶ δε) νομίζεις διὰ εἶναι κρύπται (σπήλαια).

Χάρων.— Γνωρίζεις λοιπὸν, ὦ Ερμῆ, διὰ οὐδὲν ὅφ' ἡμῶν ἔ-
χει προηθῆ (: διὰ έναν ἐκάμημα τίποτε), ἀλλὰ [ζτι] εἰς μάτιην με-
τεκινήσαμεν τὸν Παρνασσὸν μετ' αὐτῆς τῆς Κασταλίας [πηγῆς,
τῆς οερᾶς εἰς τὰς Μούσας καὶ τὸν Ἀπόλλωνα] καὶ τὴν Οἰτην
καὶ τὰ ἄλλα ὄρη;

Ἐρμῆς.— Διαιτί (=ζτι δε) ;

Χάρων.— Απὸ τοῦ δηγλεῖσ [τούτου μέρους] ἐγὼ τούλαχιστον
οὐδὲν ἀκριβὲς ὅλεπω· ἐζήτησα παρακλητικῶς [παρά σοῦ] νὰ ἔδω
οὐχὶ μόνον αὐτὸν, δηλ. πόλεις καὶ ὄρη καθὼς [φαίνονται] εἰς χάρ-
τας καὶ πίνακας, ἀλλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔκεινα τὰ δ-
ποτα [οὓτοι] πράττουσι καὶ διπλα λέγουσι, καθὼς [ἔπραττον καὶ
ἔλεγον] θεε εἰδές με γελῶντα τὸ πρῶτον συναντήσας καὶ ήρώ-
τησάς με, τί ἥτοι τὸ ἀντικείμενον διὰ τὸ δποῖον ἐγέλων (=ζτι

γελφήν). Ωςότι ἀκούσας [τι] παρά τινος γηγένειας στήθην υπερβαλλόντως.

Ἐρμῆς.—Τί δὲ ἡτο αὐτό, [τὸ ἐποτον δηλ. εἰς ἔκαμε νὰ γελάσῃ];

Χάρων.—Προσκληθεὶς [οὗτος ὁ εἰπὼν τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ διποίον γηγένειας στήθην υπερβαλλόντως], ὃς νιμίζω, ὅποιος ἐκ τῶν φίλων τούς εἰς δεῖπνον διέκ τὴν ἐπομένην γῆμέραν, εἶπεν [οὗτος εἰς τὸν προσκαλέσαντα αὐτὸν] «μάλιστα θά είμαι φθισμένος» καὶ ἐγῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἔλεγε [τὸ μάλιστα θά είμαι φθισμένος] κεφαλὶς πεσοῦσα ἐπὶ τῇς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς στέγης τῆς αλκίας [πληγέσι τῆς δυοῖς εἱρίσκετο], ἀγνοεῖς διότι τινος κινηθείσας, ἐφένευσεν αὐτόν. Ἐγέλασα λοιπόν, διδιῆς ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσιν. Νομίζω δὲ διεῖ καὶ θὰ καταβῶ τώρα δλέγον χαμηλότερον, ἵνα θέλω καὶ ἀκούω δεον τὸ δυνατόν περιεσάντερον (καὶ τερον).

§ 2.

Πλεούλην.—Ο Ἐρμῆς καθιστᾷ ἥδη τὸν Χάρωνα δξυδερμέστερον διά τινος ἐπωδῆς καὶ ουσιώ ἀρχεται ἢ ἐπισκεπτησις ἀπὸ τῆς ἐπομένης παραγράφου.

§ 7. **Ἐρμῆς.**—Ἐσο γενος (ἀτέκραχος). Ωςότι καὶ τοῦτο (ἥτοι τοὺς διθαλμούς σου) ἐγὼ πρὸς χάριν σου θὰ θεραπεύσω καὶ θὰ σε καταστήσω ἐν δρακεῖ [χρόνῳ] δξυδερκέστατον, δφοῦ 1&3ω (ἀπαγγέλλω) πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν [ἥτοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κάμω σε δξυδερκέστατον] ἐπωδήν (στέχον) τίνα παρὰ τοῦ Ομήρου καὶ ἀφοῦ εἴπω (ἀπαγγέλλω) τὰ [τοῦ Ομήρου] ἐπη (τίχους), ἐνθυμήθητι καὶ μὴ ἀμελοποῆσ πλέον, ἀλλα νὰ βλέπῃς δλα καθαρῶς.

Χάρων — Λέγε μόνον.

Ἐρμῆς.—[Ἀπαγγέλλω τοὺς ἐκτῆς 'Ραψῳδίας Ι'. στήχ. 127 – 128 τῆς Ἰλιάδος, τοὺς διπάλους ἢ Παλλάδες Ἀθηναί εἴπε πρὸς τὴν Διομήδη θέλοισα νὰ ἐνθαρρύνῃ τοῦτον]: Σου ἀφήρεσα δὲ ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ τῶν διπάλων τὸ σκότος τὸ διποτον περότερον διηρχεῖν ἐπ' [αὐτῶν], ἵνα καλῶς ἀναγγωρίζῃς καὶ θεέν καὶ ὄγερα. Τι γίνεται ; βλέπεις τώρα ;

Χάρων.—Θαυμάσια (πολὺ καλά) [βλέπω]· δὲ περίφημος [ἐπὶ δξινερκείᾳ Ἀργεναύτης] ἔχεινος Αυγής [δὲ βλέπων διὰ στελέχου δρυδὸς καὶ προσέτι δὲ βλέπων καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν] παραφυλλόμενος ποδὸς ἐμὸς (=ώς πρὸς ἐμὲ) [εἰναις] τυφλὸς· ὥστε σὸν πόρῳ (ἥ: εἰς τὸ ἔξης:=τὸ ἐπὶ τούτῳ) κάμψε με γὰρ μάθω τι πρότερον καὶ ἀποκρίνου εἰς ἐμὲ ἐρωτῶντά [τε]. Ἐλλὰ θελεῖς καὶ ἐγὼ οὐτέ σοι ἐρωτήσω· Ομηρικῶς, ἵνα (=Ινα) μάθης ζει οὐδὲ ἐγὼ αὐτὸς [δὲ πορθμεὺς κωπηλάτης] εἰμαι ἀμελέτητος τῶν [ἐπῶν] τοῦ Ομήρου;

Ερμῆς.—Καὶ πῶς εἶναι δογατῶν σὺ γὰρ ἡξεύρης τι ἐε τῶν [ποιημάτων] ἔκεινον [τοῦ Ομήρου], ἐνῷ εἰσκιν διαρκῶς ναύτης καὶ κωπηλάτης;

Χάρων.—Βλέπεις; Οὐ εἰδιστικόν [εἰναις] εἰς τὴν τέχνην· [μου] τοῦτο [τὸ γὰρ ἡξεύρω δηλ. τὰ ποιήματα τοῦ Ομήρου, ἂν καὶ εἴμαι κωπηλάτης]. Ἔγὼ δὲ ζει διεπόρθμευον αὐτὸν [ἢ τὸν Ομηρον ἀποθυνθυντα, ἀκούσας αὐτὸν ἀπαγγέλλοντα πολλὰς ράφωδιας ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τιγας ἐξ αὐτῶν] ρολογότι τότε [δει τὰς ράφωδιας ἀπήγγειλε] αφοδρά τρικυμία (=οὐ μικρὸς χειμῶν) εἰχε καταλάβει ήμας. Διότι ζει ἡρχιες νὰ φᾶσῃ ωδήγη τινα σύχι πολὺ αἰσιογ διὰ τοὺς πλέοντας, πᾶς (=ώς) [δηλ.] δὲ Ποσιδῶν συνήθροισε τὰς γνηφέλας καὶ συνετάραξε τὴν θάλασσαν βυθίσις [εἰς τὴν θάλασσαν] (=ἱματίλων [εἰς τὴν θάλασσαν]) ὡς κοχλιάριότ τι (=ώς περ τορύκην τινὰ) τὴν [έχυτο] τρίαιναν καὶ διηγειρε (=ωρέθυνε) δλας τὰς θοέλας καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς φύσεως δυσμενῆ καθ' ήμῶν στοιχεῖα] ἀνακατώνων τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, αἴρηνης βιαία καταγίλε (=χειμῶν) καὶ ακόστος (=γνόφος) ἐπελθεύν δλιγονον δλειψιψ γάραντοποδογυρίση (ἀνατρέψη) τὴν λέμβον [ήμῶν] πρὸς ἄφραστον λέπτην μας (=ήμιν), ζει δεντρίως καὶ παθῶν ἐκ ναυτίας ἔκεινος [δὲ Ομηρος] ἐξήμεσε (: ἐξέρατε) τὰς περισσοτέρας ἐκ τῶν ράφωδιών, τὰς ὅποιας εἰχε συνθέσει περὶ αὐτῆς τῆς Σκύλλης [ἥτις ἦτο θαλάσσιον τέρας διαιτώμενον ἐν τινι σπηλαῖφ τῆς Ιαλικῆς παραλίας περὶ τὸν Σκυλλικὸν πορθμὸν, ἀγνεικὸν τῆς Χαρόδδεως] καὶ τῆς [ἴγαντι τῆς Σκύλλης] Χαρόδδεως, [ἥτις εἶναι προσωποποιήτικόνδιόν τινός θαλάσσιας δίνης καταβροχθιζούσης πάν τὸ εἰς αὐτὴν προσπελάζειν] καὶ τοῦ Κύκλωπος [Πολυφήμου, ὃν ἐτύφλωσεν ὁ Οδυσσεύς]. Δέγ γέτο λοιπὸν

δύτηκολον ἐκ τοσούτου ἔμέτου γὰρ διατηρήσω [εἰς τὴν μυήμην μου] ὀλίγας τοῦλάχιστον [ρόχψφδα].

§ 8.

Περέληθψες. Ο Χάρων ἔχων ἑστραυμένον τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν, ἐν ᾧ κατὰ σύμπτωσιν ἐτελοῦντο ἄγριες ζῆτειν νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Ερμοῦ, τις εἶναι ὁ παγύτατος ἐκεῖνος καὶ ἔξοχος τῶν Ἑλλήνων, τὸν δποῖον βλέπει. Ο Ἐρμῆς ἀποκριθεὶς τὸν διαβεβαιοῦ, διε οὗτος εἶναι ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης. Τοῦτον δὲ ὁ Χάρων οἰκτίσει λέγων δια οὐδὲν λεχύει ἡ δύναμις του πρὸς τὸν Θάνατον.

§ 8.— Λοιπὸν εἶπε μοι πιρακαλῶ.

Τές ἀρά γε (=γάρ) εἶναι οὗτος διὸ πιχύτατος (εὔστροκος) ἀνὴρ, διὸ ώρατος καὶ ὑψηλός, διὸέχων ἐκ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς εὐρεῖς (πλατεῖς) ώμους;

Ἐρμῆς.— Οὗτος εἶναι διὸνοματὸς ἀθλητῆς Μίλων ἐκ Κροτωνοῦς [πόλεως τῆς κάτω Ιταλίας], χειροκροτοῦσαι δὲ [ῆδη] αὐτὸν [ἐν Ὀλυμπίᾳ] οἱ Ἑλληνες, διότι οικεῖται διπάνω του (= ἀράμενος) τὸν [διὸ ἔτρεφε] αὐτὸν, φέρει [κατέγε επὶ τῶν ὕμων του] διὰ μέσου τοῦ σταδίου.

Χάρων.— Ω Ἕρμη [του], καὶ πέσω μᾶλλον δικαίως ἥθελον ἐπαινεῖν [χειροκροτοῦντες εἰς Ἑλληνες] ἐμέ, διότι ἔγώ (=δ; ἀναφ. αἰτιολογ.) λέφω σοῦ συλλιθω μετ' ὀλιγον[χείροις] κατόν τον Μίλωνα, θὰ θιων ἐντὸς τῆς μικρᾶς λέμβου, ὅταν δηλ. ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς καταγεγηθεὶς ἐν τῇ παλῇ ὅπο τοῦ μᾶλλον ἀνικήτου (፡ διπο τοῦ μὴ δυναμένος τε μάλιστα να κορισθῇ=ἴπο τοῦ χνιλωτατου): τῶν ἀνταγωνιστῶν, τοῦ Θανάτου καὶ μὴ εποήσας (=μηδὲ ἐνικεῖς) ποεις [ἢ Θάνατος] ἁρπατει αὐτὸν κάτω; καὶ τότε θὰ μᾶς ἀναστενάξῃ βεβιώσως (=δηλαδη) ἐνθυμούμενος τοὺς σιεφανούς τούτους [οἵτινες αἰχον κνέλθειε εἰς δεκά καὶ τρεῖς] Καὶ τὰς χειροστήματα τῷας δὲ μεγαλοφροτεῖ (ὑπ·ρηγα εύεται), διότι ἀκτιμάσαι τοιν (=ἴουμαχούμενος) διὰ τὴν μεταφοραν των ταύρους [δι. εἴτα ἐφόνευσε δι· ἔνδες γνο. Ποκοπύματος καὶ εἴτα μόνος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατέραγε]: εἰ λοιπόν γε νομίωμεν; [Νι κ νομίσωμεν ἀρά γε δτ: αὐτὸς διπαπτεύει [αὐτὸν τὸν θανατον] καὶ διε θι ἀπεθάνη μίαν ἡμέραν;

Ἐρμῆς. — Πᾶς ἐκεῖνος εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνθυμηθῇ (ἢ : πεδ
νὰ δόλῃ ἐκεῖνος εἰς τὸν νοῦν του) τὸν θάνατον τώρα [ἐνῷ εἶναι
(=ῶν)] ἐν τοσαύτῃ ἀκμῇ ;

Χάρων. — Ἀφες τοῦτον, διότι θὰ παράσχῃ (προξενήσῃ) ἡμῖν
μετ' οὐ πολὺ (: ἐντὸς δὲ λίγου χρόνου = οὐκ ἔστι μακρὰν) γέλωτα, δ-
πόταν [διὰ τῆς λέμβου μου] πλέγ [τὴν Ἀχερούσιαν λίμνην] μηδὲ
κύνωπα (= βυπίδα) δυνάμενος νὰ μᾶς σηκώσῃ πλέον [καὶ] δχι
ταύρουν.

§ 9 - 14

ΙΙερίληψις. Τὸ βλέμμα τοῦ Χάρωνος ἀπομακρυνθὲν
τῆς Ὁλυμπίας στρέφεται πρὸς τὴν Περσίαν καὶ δὴ πρὸς τὸν
μέγαν Κῦρον. Ἀφοῦ δὲ ἔμαθε τὰ καθ' δημον περὶ τῶν κα-
ταρθρωμάτων τοῦ βασιλέως τούτου παρὰ τοῦ Ἐρμοῦ, πληρο-
φορεῖται ἥδη καὶ τὰ περὶ τῶν προπαρασκευῶν αὐτοῦ κατὰ
τοῦ πλουσιωτάτου Κροίσου, βασιλέως τῆς Λυδίας. Ἀντλήσας
δὲ δ Χάρων πᾶσαν πληροφορίαν καὶ περὶ τοῦ Κροίσου πρὸς
δὴ ἔστρεψεν ἥδη τὰ βλέμματα, παταγελᾶ ἀμφοτέρους, ἵτοι
τόν τε Κῦρον καὶ Κροίσον, διὰ τὴν οὐδὲν εὖσαν νομίζομένην
αὐτῶν εὑδαιμονίαν.

§ 9. — Σὺ δέ, [ὦ Ἐρμῆ μου], εἰπέ μοι ἐκεῖνο [τὸ διπερ βλέπω
πρᾶγμα].

Καὶ τίς λοιπὸν εἶναι οὗτος δά δ σοβαρὸς ἀνήρ ;

Λέν εἶναι Ἑλλην, ως φαίνεται τούλαχιστον ἀπὸ τῆς ἐνδυμα-
σίας του.

Ἐρμῆς. — Ω Χάρων, [οὗτος δὰ εἴγει]ό Κῦρος διδεῖ τοῦ Καρ-
βύσου, διτις ἐγένετο αἰτία νὰ εἶναι τώρα πλέον ἢ ἀρχὴ τῶν Περ-
σῶν (: ἵνα ἀρχωτι τώρα πλέον οἱ Πέρσαι), ἐνῷ πρότερον (= πάλα)
είχον ταύτην [τὴν ἀρχὴν] οἱ Μῆδοι οὗτος δὲ [ὁ Κῦρος] ἔξουσίασε
πρὸς δλίγον (= ἔναγχος) καὶ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ τὴν Βαβυλῶ-
να ὑπέταξε καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν (= καὶ νῦν) δμοιάζει πρὸς
ἀνθρωπον, διτις σφόδρα ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Λι-
δίας (= ἔσοικεν [τὸν δῆμον] ἐλασσεῖοντι ἐπὶ Λιδίαν), διπως γίνη κύριος
ἀπίντων [τῶν ἀνθρώπων], ἀφοῦ καθαιρέεται τὸν Κροίσον.

Χάρων. — Ποῦ δὲ τέλος πάντων είναι καὶ ἔκεινος ὁ Κροῖς;

Ἐρμῆς. — Κύτισε εἰς ἔκεινο τὸ μέρος εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν ἔχουσαν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· ἔκεινας [είναι] αἱ Σάρδεις [ἥ τῆς Λυδίας πρωτεύουσα] καὶ αὐτὸν τὸν [παροιμιώδη] ἐπὶ πλαντφ δασιλέα τῆς Λυδίας] Κροῖσον βλέπεις ηδη καθήμενον ἐπὶ κλίνης χροσῆς [καὶ] διαλεγόμενον μετὰ τοῦ Ἀθηναίου Σόλωνος. Ήξεις νὰ ἀκούσωμεν αὐτούς, τι λέγουσι;

Χάρων. — Βεβαιώτατα (ἢ : μάλιστα ἢ : παρὰ πολὺ — πάνυ μὲν οὖν) [θέλω γὰρ ἀκούσω (= βούλομαι ἀκοῦσαι)], τι λέγουσιν οὗτοι.

§ 10. **Κροῖσος.** — Ὡ φιλοξενούμενε τὸν Αθηναῖον [Σόλων], ἐπειδὴ (= γὰρ) εἰδεῖς τὸν πλοῦτόν μου καὶ τοὺς θησαυροὺς καὶ ὄπεσσος πολὺς χρυσὸς διπάρχει εἰς ἐμὲ (= ἡμίν = ἐμοὶ) μὴ μεταβεβλημένος εἰς νόμισμα ἔχον σημεῖον ἐγκεχαραγμένον (= ἀσημός) καὶ τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ἀλλοις πράγμασι μου μεγαλοπρέπειαν, εἰπέ, παρακαλῶ, τίνα δὲ διλων ἐν γένει τῶν ἀγθρώπων νομίζεις ὅτι εἶγατ εὐδαιμογέστατος;

Χάρων. — Τί ἀρά γε θὰ εἴπῃ ὁ Σόλων [πρὸς τὸν Κροῖσον];

Ἐρμῆς. — Ἐχεθάρρος (፡ μὴ φοδοῦ διὸ τοῦτον, μὴ πάθητι) [διότι δὲν θὰ εἴπῃ εἰς αὐτόν], ὁ Χάρων, οὐδὲν εὐτελές (μηχροπρεπές, μικρόφρον),

Σόλων. — Ὡ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν [= εἰναι] οἱ εὐτευχεῖς (καλταχοί) ἐγὼ δὲ ἐξ ἔκεινων τοὺς διοίους γνωρίζω (= ὃν εἶδα = ἔλεις) νομίζω ὅτι ὑπῆρξεν εὐτυχέστατοι οἱ [= ἀδελφοί] Κλέοντες καὶ Βίτων, τὰ τέκνα τῆς [Κυδίπηης] Ιερείας [τῆς "Ηρας"] τῆς καταγομένης ἐξ Ἀργους, τὰ ἐπιχέιτως (= πρῷην) ἀποθηγόντα δύμος [ἐν τῷ ναῷ τῆς "Ηρας"], ἀφοῦ ἔστηρον [διὰ τὴν τῶν θιών ἀπουσίαν] μέχρι τοῦ ναοῦ [τῆς "Ηρας"] τοῦ ἀπέχοντος ἀπὸ τοῦ "Ἀργους μίαν περίποιαν ὕδραν"] τὴν ἐπὶ τετρατρόχῳ ἀμάξης (= ἐπὶ ἀπήνης) καθημένην μητέρα [των] ζευχθέντες [ὑπὸ τὸν ζυγόν] αὐτῆς τῆς ἀμάξης αὐτοῖς] (= ὑποδιγεῖς [ὑπὸ τὸν ζυγόν]).

Κροῖσος. — Ἐστω· ἀς ἔχωσιν ἔκεινοι τὰ πρωτεῖα τῆς ὑδαιμονίας· δὲ δεύτερος δὲ τίς δύναται γὰ εἶναι [= εὐδαιμονέστατος];

Σόλων. — Ὁ Τέλλος δὲ Αθηναῖος δστις καὶ εὐδαιμόνως ἔξηστος [διότι εἴδε τὴν πατρίδα του εὐτυχοῦσαν, ἐγένησεν ἀγαθούς]

οίοις, τῶν δποίων εἶδε τέχνα καὶ δλος [ζῶντας] καὶ [τέλος] ἔφο-
γειθη ἐν [Ελευτῃ] μαχόμενος [ινδρεώ.] διὰτρ πατρίδος
τοῦ [καὶ ιεάρη δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα ἔπεσε].

Κροῖσος. — Ἐγὼ δέ, ὁ οὐτεδινέ ἄνθρωπε (: ὁ περιτριψμα,
σκουπίδιον=κάθαρμα), δέν σοι φαινομένοι διπλαίσιοι εἰμαι εὐδαίμων ;

Σόλων. — Ακομη ἔως τώρα δὲν ἤξεύρω, ω Κροῖσος ἐάν δὲν
φάσσῃς εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου [τοι]; διότι δὲ θάνατος [είναι (=
έστι)] λεπτολόγος (τέλειος) κριτής τῶν τοιούτων καὶ ή μέχρι τοῦ
τέρματος τοῦ βίου των] εὐδία μων ζωή.

Χάρων. — Ποιὸν καλῶς, ω Σόλων, [λέγεις τούτους τοὺς λό-
γούς], διότι (=βτι) δὲν μᾶ; εὐημόρησας (ἢ οἱ διάτι δὲν ἐλημόρ-
νησας ἐμί=ήμῶν οὐδὲ ἐπιλέλησα:=οὐκ ἐπιλέλησας ἐμοῦ), ἀλλὲ
θιωρεῖς πρεστον (δίκαιον) (=κέιστε) νὰ γίνεται η περὶ τῶν τοι-
ούτων κρίσις καρά τὸ πορθμείον αὐτό.

§ 11. — Άλλην τινες εἰσι ἔκτεινοι [οἱ πρέστισις], τούς δποίων,
[δ. Ερμῆ], δι Κροῖσος ἀποτέλειται [ἐε τὴς πρωτεύοισης του εἰς τὸ
ἐν Δελφοῖς μαντείον], ἢ τι είναι ἐκείνο, τὸ δποτον ἐπὶ τῶν ὄρων
βασιλεύοντας;

Ερμῆς. — [Ο Κροῖσος] ἀφιενοῖ εἰς τὸν Πόνθιον [Ἀπόλλω-
να τὸν εὔτις ὄντα μακριθεντα, διότι ἔργενε τὸν Πόνθωνα τὸν δρά-
κοντα] πλίνθους χρυσᾶς ὡς ἀντίτιμον ἐνεκα τῶν χρησμῶν, οὐδὲ
τῶν δποίων καὶ μετ' ὅλιγον τὸν πατραρχῆν [δ. Κροῖσος]; διότι δὲ
ἄνθρωπος ἐμμανᾶς ψιγαπῇ τούς χρησμούς

Χρων. — Δαιπὸν ἐκεῖνο είναι ὁ χρυσός, τὸ λαμπρόν, τὸ ἀ-
παστράπιον, τὸ ἐγνυθροκότερον (=δ. διποχρον μετ' ἐρυθρίμα-
τος); Διότι τέρατα καὶ πρώτων [αἱ εἰδον, ἀν καὶ ἔχουσιν τάν-
τοτε] /ἀ διαιλῶσι περὶ αὐτοῖς/.

Ερμῆς. — [Νατ!], ω Χάρων, ἐκείνο [τα] τὸ τοποῦτον δι-
θειοιζόμενον μέτρον (=το ασθεμόν ὄντα) καὶ περὶ τοῦ δπο-
τού γίνεται μάχη (ἀγώ).

Χάρων. — Καὶ διωσ δὲν βέπω, τι ὁφίλιμον ἐνοπίρχει
εἰς αὐτόν ἔκτὸς αὐτὸν μόνον, δια καταλαμβάνεται διὸ διρούς
οἱ βασιλέας αὐτό.

Ερμῆς. — Δὲν γνωρίζεις λοιπόν, δπόσοι ἐνεκκ τούτοις [τοῖς
μετοῖλοις γίγνον αἱ ὄλεμι καὶ μιχτοσφραφ αἱ καὶ σφραρικαὶ
λογισθῶν καὶ ἐπισφρικαὶ καὶ φόνοις καὶ φ. λακίσεις καὶ μακρυνα τα-

ξέδια καὶ ἐμπόρια καὶ στερήσεις προσωπικῆς καὶ πολιτικῆς
ἀνεξαρτησίας (καὶ σκλαβιᾶ—καὶ δουλεῖα);

Χάρων.—Διὰ τοῦτο, ὃ Ἐρυἄ, τὸ μὴ μέγα διὰ τὸν χαλκὸν
διαιφέρον; Διότι [έγῳ] ἡξεύρω τὸν χαλκόν, ἐπειδὴ εἰσπράττει
(=ἐκλέγων), ὡς γνωρίζεις, παρ' ἑκάστου ἐκ τῶν καταπλαστῶν
[νεκρῶν] ἔνα δύσιλὸν [ῷς πορθμεῖα].

Ἐρυἄς.—Ναί ἀλλ' ὁ μὲν χαλκὸς εἶναι ἄρθρον (=πολὺς),
ὅστε δὲν ἐκτιμᾶται πολὺ ὑπ' αὐτῶν τοῦτον δὲ [τὸν χρυσὸν] δλί-
γον ἀπὸ μεγάλου βάθους ἀνορύσσουσι οἱ μεταλλευταί (ἢ: οἱ
ἀνερευνῶντες ἐν τῇ γῇ μεταλλεῖα). ἀλλ' ἐν τούτοις (=πλήν
ἀλλὰ) ἐν τῆς γῆς καὶ οὐτος [ὁ χρυσὸς], καθὼς ἀκριβῶς ὁ μδλυ-
βδος καὶ τὰ ἄλλα [μέταλλα ἔχαγονται].

Χάρων.— Ἡ ἀνοησία (ἢ οὐδία=ἢ ἀβελτηρία) τῶν ἀν-
θρώπων, τὴν δτολαν λέγεις (ανημονεύεις) φρικτή τις εἶναι
(=δεινήν... ἀβελτηρίαν=ἢ ἀβελτηρία, ἢν λέγεις, τῶν ἀνθρώπων
δεινή τις ἐστί), διάτε οὐτοι (=οἵ) ἔχουσι τόσον σφοδρὸν ἔρωτα
ποὺς ὥχρδον [καὶ] βαρὸν ἀπόκτημα.

ἘρυἌς.— Ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὁ Σόλων τοῦλάχιστον ἐκεῖ-
νος, ὃ Χάρων, νὰ αἰσθάνηται ἔρωτα ποὺς αὐτὸν [τὸν χρυσόν],
καθὼς βλέπεις, διότι περιπτίζει τὸν Κροῖσον καὶ τὴν καυχηστ-
ολογίαν (ὑπερηφάνειαν: μεγαλαυχίαν) τοῦ βασιβάρου [τούτου] καὶ
μοι φαίνεται, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν (δηλ. τὸν Κροῖσον)
ἔρωτησίν τινα ἦς ἀφοασθῶμεν λοιπόν μετὰ προσοχῆς [τοῦ δια-
λόγου αὐτῶν].

§ 12. Σόλων.— Εἴτε μοι, ὃ Κροῖσε, νομίζεις λοιπὸν (ἄρα
γε=γὰρ) διὰ δ Πύθιος (δηλ. δ Ἀπόλλων) ἔχει ἀνάγκην τινὰ
τῶν τετραγώνων ἢ δρυθρῶντειν καὶ ἐπιμήκων γάρδαν
(=τῶν πλίνθων) τούτων [τὸν χρυσοῦ];

Κροῖσος.— Μὰ τὸν Δία [ὁ Πύθιος ἔχει ἀνάγκην τῶν τετρα-
γώνων ἢ δρυθρῶντειν ἐπιμήκων τούτων γάρδαν τοῦ χρυσοῦ].
Διότι δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν (ἢ δὲν ἔχει αὐτὸς) ἐν Δελφοῖς οὐ-
δὲν τοιοῦτον ἀφιέρωμα.

Σόλων.— Λοιπὸν νομίζεις σὺ θὰ καταστήσῃς (=ἐπεφα-
νεῖν) τὸν θεὸν εὔδατονα (ἢ ηλιοτόν), ἐὰν, ἤθελε λάβει εἰς τὴν

κατοχήν του σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ χρυσᾶς φύσεως [τετραγόνους ἢ δρυμογωνίους ἐπιμήκεις];

Κροῖσος.— Πῶς ὅχι (βεβαιότατα=πῶς γὰρ οὐ).

Σόλων.— Ὡ Κροῖσε, μοῦ διηγεῖσαι [ὅτι ὑπάρχει] πολλὴ ἔνδεια (σπάνις) ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐὰν θὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη αὐτοῖ [οἱ θεοὶ] ἢ στέλλωσι νὰ φέρωσι (=μεταστέλλεσθαι) χρυσίον ἐκ Λυδίας, ἐὰν ἐπιθυμήσωσι [τοιοῦτον].

Κροῖσος.— [Ἐὰν οἱ θεοὶ ἐπιθυμήσωσι χρυσίον, εἰς Λυδίαν θὰ ἀποστείλωσιν, ἵνα μεταφέρωσι τοιοῦτον], διότι εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου δύναται νὰ παραχθῇ τοσοῦτος χρυσός, ὃσος παρ' ἡμῖν;

Σόλων. [Ω Κροῖσε] εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ εὑρίσκεται (ἀνορύσσεται=φύεται) ἐν Λυδίᾳ;

Κροῖσος.— Οχι πολὺς.

Σόλων.— Τοῦ ὁφελιμωτέρου ἄρα εἰσθε ἐστερημένοι.

Κροῖσος.— Πῶς χρησιμώτερος [είναι] ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου;

Σόλων.— Εὰν ἀποκρίνησαι χωρὶς νὰ ἀγανακτῆς ποσῶς, δύναται νὰ γνωρίσῃς [τοῦτο].

Κροῖσος.— Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

Σόλων.— Ποῖοι ἐκ τῶν δύο εἰναι ἀνάτεροι (χρησιμώτεροι =ἀμείνονες) οἱ διασφῆζοντές τινας ἢ οἱ διασφέζομενοι ὑπ' αὐτῶν (=πρὸς αὐτῶν);

Κροῖσος.— Προφανῶς (=δηλαδή) οἱ διασφῆζοντές τινας.

Σόλων.— Αρά γε λοιπόν, ἐάν, καθώς τινες ἐπινοοῦσι ψευδεῖς λόγους, ὁ Κῦρος ἔξεστοάτενε κατὰ τῶν Λυδῶν, σὺ θὰ διατάξῃς νὰ κατασκευασθῶσι διὰ τὸν στρατὸν χρυσαῖ μάχαιραι ἢ ὁ σίδηρος [θὰ εἴναι] ἀναγκαῖος τότε;

Κροῖσος.— Φανερὸν [είναι] ὅτι ὁ σίδηρος [τότε θὰ εἴναι ἀναγκαῖος].

Σόλων.— Καὶ ἐὰν βεβαίως τοῦτον [τὸν σίδηρον] δὲν ἥθελες προμηθευθῆναι, ἥθελε πέσει πρὸς λύπην σου ὁ χρυσὸς αἰχμαλωτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν Περσῶν.

Κροῖσος.— Μή λέγεις λόγους προσημαίνοντας κακόν τι (ἢ: μὴ γένοιτο·): ὁ Θεός νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεός=εὐφήμει), ὃ ἄνθρωπε.

Σόλων.— Εἴθε μὲν ὃλα μὴ γίνωσι ταῦτα τοιουτορρόπως

(: εἴθε νὰ μὴ γίνῃ δηλ. ὁ χρυσὸς αἰχμάλωτος) φανερώνεσαι δὲ λοιπὸν πραγματικῶς ὅτι παραδέχεσαι [ὅτι εἶναι] ὁ σίδηρος χοη- σιμώτερος τοῦ χρυσοῦ.

Κροῖσος.— Λοιπὸν καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ ἀφιερώσω ἐγὼ εἰς τὸν θεὸν [Ἄπολλωνα] σιδηρᾶς πλίνθους, τὸν δὲ χρυσὸν νὰ ἀνακαλέσω ὅπιστο ἐκ νέου;

Σέδλων.— Οὐδὲ σιδήρου ἔκεινος τουλάχιστον θὰ ἔχῃ ἀνάγκην, ἀλλ᾽ εἴτε χαλκὸν εἴτε χρυσὸν ἀφιερώσῃς, [τὸ ἀφιερωμα] θὰ ἔχῃς ἀφιερώσαι δι' ἄλλους μέν ποτε ὡς κτῆμα καὶ τυχαῖον εὕρημα (=ἔρμαιον) ἢ διὰ τοὺς Φωκεῖς [ῶς συνέβη κατὰ τὸν ἵερὸν πόλεμον τοῦ 356—346 π. Χ., ὅτε ὁ τῶν Φωκέων στρατηγός Ὄνόμαρχος ἀφῆσε τὰ χρυσᾶ ἀναθήματα τοῦ Κροίσου καὶ ἄλλα ἀφιερώματα ἐκ τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν] ἢ διὰ τοὺς Βοιωτοὺς ἢ δι' αὐτοὺς τὸν κατοίκους τῶν Δελφῶν ἢ διά τινα τύραννον (βασιλέα) ἢ ληστήν, ὁ δὲ Θεὸς ὀλίγον φροντίζει περὶ τῶν κατεργαζομένων τὸν ἴδικόν σου χρυσόν,

Κροῖσος. Διαρκῶς σὺ καταπολεμεῖς καὶ φθονεῖς τὸν πλοῦτόν μου.

§ 13. **Ἐρμῆς.** Δὲν ἀνέχεται (:δὲν ὑποφέρει), ὁ Χάρων, ὁ ἐκ Αυδίας Κροίσος τὴν ἐλευθεροστομίαν (:εἰλικρίνειαν) καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ τῷ φαίνεται παράξενον (=ξένον) τὸ πρᾶγμα, ἀνθρωπος πένης [καὶ] οὐχὶ φοβούμενος, νὰ λέγῃ ἐλευθέρως τὴν γνώμην του (:ἔκεινο ὅπερ ἔχει ἐν τῷ νῷ του = τὸ παριστάμενον). Θὰ ἐνθυμηθῇ δὲ λοιπὸν μετ' ὀλίγον τὸν Σόλωνα, δταν παραστῇ ἀνάγκη νὰ δῦηγηθῇ ἐπάνω εἰς τὴν πυρὰν αὐτός, ἀφοῦ γίνη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Κύρου [τοῦ πρεσβυτέρου]: διότι ἥκουνσα ἰδίοις ὡσὶ ἐσχάτως (=πρόφην) τὴν [μίαν ἐκ τῶν τριῶν μοιρῶν] Κλωθὼ [τὴν περιπλέκουσαν εἰς τὸν ἄτρακτον τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἐκάστον ἀνθρώπου] νὰ ἀναγιγνώσκῃ τὰ δι' ἔκαστον προσδιωρισμένα, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ τὰ ἔξης ἥσαν γεγραμμένα, ὅτι δὲ Κροῖσος θὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Κύρου, δὲ Κῦρος αὐτὸς ὅτι θὰ φονευθῇ ὑπὸ ἐκείνης δὰ [τῆς βασιλίσσης] τῶν Μασσαγετῶν [Τομύριδος]. Βλέπεις τὴν Σκυθίδα τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου τοῦ λευκοῦ ἐκστρατεύουσαν;

Χάρων.— Μάλιστα (=νὴ Δία) [βλέπω ταύτην].

Ἐρμῆς.— Ἐκείνη [ἡ Σκυθίς] εἶναι ἡ Τόμυροις καὶ αὗτη, ἀ-

φοῦ ἀποκόψῃ βεβαίως τὴν κεφαλὴν τοῦ Κύρου, θὰ δίψῃ ταύτην εἰς ἀσκὸν πλήρη αἴματος. Βλέπεις δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ [τοῦ Κύρου] τὸν νεανίσκον. Ἐκεῖνος [δὲ νεανίσκος] εἶναι ὁ Καμβύσης. Οὗτος θὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν πατέρα [Κῦρον] καὶ ἀφοῦ περιπέσῃ εἰς πολλὰ ἀτυχήματα καὶ ἐν τῇ Λιθύῃ καὶ ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ τέλος φρενοπαθῆς γενόμενος θὰ ἀποθάνῃ, ἀφοῦ φονεύσῃ τὸν Ἀπιν [μόσχον Ἱερὸν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων νομιζόμενον].

Χάρων.— Πόσον γέλωτα μοὶ προξενοῦσι [τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα]. Ἄλλὰ τώρα τίς δύναται νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματα πρὸς αὐτούς, οἵτινες οὕτως περιφρονοῦσι τοὺς ἄλλους; Ἡ τίς δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι μετ' ὀλίγον οὕτος μὲν [δὲ Κροῖσος] θὰ εἶναι αἰχμάλωτος, οὕτος δὲ [δὲ Κῦρος] θὰ ἔχῃ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς ἀσκοῦ [πλήρους] αἵματος;

§ 14.

Περίληψις. Ἡ δὴ προσοχὴ τοῦ Χάρωνος στρέφεται ἥδη πρὸς τὴν Σάμον καὶ δὴ τὸν τύραννον ταύτης Πολυκράτην, τὸν δποῖον καὶ καταγελᾶ διὰ τὸν κομπασμὸν ἐπὶ τῇ νομιζομένῃ εὔτυχίᾳ του.

Τίς δέ, ὁ Ἐρμῆ, εἶναι ἐκεῖνος δὲ φορῶν τὸν πορφυροῦν μανδύαν τὸν μὲ πόρπας (περόνας) στερεωμένον (=οὗτον πορφυρῶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορημένος τοῦ ἐμποράματος), δὲ [φορῶν] τανίνιαν περιδένουσαν τὰς τούχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ (ἥ: δὲ φορῶν τὸ στέμμα =οὗτον διάδημα [φορῶν]) εἰς τὸν δποῖον δὲ μάγειρος δίδει δπίσω, τὸν [ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης φιρθέντα ἐπίτηδες προσφιλῇ] δακτύλιον, ἀφοῦ ἐτεμάχισε τὸν παροιμιώδη ἵχθυν [ἐντὸς τῆς κοιλίας τοῦ δποίου εὑρεν αὐτὸν]. [Καταικεῖ δὲ] ἐν νῆσῳ (δηλ. τῇ Σάμῳ) πανταχόθεν (περι-)βρεχομένη; Καυχᾶται δὲ ὅτι εἶναι βασιλεὺς της.

Ἐρμῆς. Ωραία ἡδη μιμεῖσαι στίχον [τῆς Ὁδυσσείας] τοῦ ποιητοῦ [Ομήρου], ὁ Χάρων ἀλλὰ βλέπεις τὸν Πολυκράτην τὸν [κατὰ τὸ 560 π. Χ. γενόμενον] τύραννον τῶν Σαμίων, ὃς τις νομίζει ὅτι εἶναι πανευδαίμων (εὔτυχέστατος) ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὕτος, ἀφοῦ προδοθῇ ὑπὸ τοῦ Ισταμένου [νῦν] πλησίον

[αὐτοῦ] οἰκοδούλου Μαιανδρίου εἰς τὸν σατράπην Ὁροίτην, θὰ ἀνασκολοπισθῇ (παλουκωθῆ, ἀνασταυρωθῆ) δέ ἀτυχῆς (=ό αὐτοῖς) ἐκπίπτων τῆς εὐδαιμονίας του ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου (=ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου)· καὶ ταῦτα ἥκουσα νὰ λέγῃ ή [πρεσβυτέρα ἐκ τῶν τριῶν Μοιρῶν] Κλωθώ.

Χάρων.— Τπολίπτομαι τὴν Κλωθὼ τὴν ἀξιόλογον (: τὴν ἔξαιρετον, τὴν κατὰ πολλὰ μεγάλην=γενικῆς)· καὶ τὰς *κεφαλὰς* αὐτῶν [*τῶν εὐδαιμόνων*] ἀπόκοπτε (=καὶ αὐτοὺς.. ἀπότεμνε), ὡς καλλίστη, καὶ ἀνασκολόπιζε, διὰ νὰ μάθωσιν ὅτι εἶναι ἀνθρώποι· κατὰ τοῦτον δὲ τὸν χρόνον (=ἐν τοσούτῳ δὲ) ἂς ὑψώνωνται πολὺ [ὑπὸ σοῦ], ἵνα καταπέσωσι μᾶλλον ὀδυνηρῶς ἀφ' ὑψηλοτέρου. Ἐγὼ δὲ θὰ γελῶ τότε, ὅταν ἀναγνωρίζω ἕκαστον ἐξ αὐτῶν γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ χωρὶς νὰ φέρῃ μήτε πορφυρὸν ἔνδυμα, μήτε τιάραν [δηλ. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς φορούμενον ἰδίως ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐν ἑορτασίμοις ἢ-μέσαις]· ἢ κλίνην (ἔδραν, ψυσθῆν).

§ 15.

Περίληψις. Ὁ ψυχοπομπὸς Ἐρμῆς ἐπιδεικνύει εἰς τὸν Χάρωνα τοὺς πλέοντας, τοὺς πολεμιστάς, τοὺς γεωργοὺς καὶ ἄλλους.

§ 15. **Ἐρμῆς.** Καὶ ἡ μὲν τύχη τούτων [δηλ. τοῦ Πολυκράτους καὶ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων] τοιαύτη θὰ εἶναι ἀλλὰ βλέπεις, δέ Χάρων, τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν ἀνθρώπων, ἦτοι τοὺς πλέοντας ἐξ αὐτῶν [ἐν τῇ θαλάσσῃ], τοὺς πολεμοῦντας [κατὰ τῶν ἔχθρῶν των] τοὺς δικαζομένους [ἐν τοῖς δικαστηρίοις], τοὺς ἐργαζομένους (καλλιεργοῦντας) τὴν γῆν, τοὺς παρέχοντας δάνεια, τοὺς ἐπαιτοῦντας;

Χάρων.— Βλέπω ποικίλην τινὰ τὴν ἀσχολίαν (=τὴν διατριβὴν) [τῶν ἀνθρώπων] καὶ πλήρη ἀνησυχῶν (φόβων) τὸν βίον καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν τοιὺλάχιστον ὅμοίας πρὸς τὰ κοπάδια τῶν μελισσῶν, εἰς τὰ δποῖα ἔκαστος μὲν ἔχει ὕδιόν τι κέντρον καὶ τὸν πλησίον *κεντρίζει* (: ἐρεθίζει), δλίγοι δέ τινες καθὼς ἀκριβῶς σφῆκες καταστρέφουσι τοὺς ἀσθενεστέρους, τὸ δὲ πέριξ

αὐτῶν πετῶν τοῦτο πλῆθος κρυφίως (=ἐκ τοῦ ἀφανοῦς), τίνες εἶναι;

Ἐρμῆς.— [Εἶναι] αἱ ἐλπίδες, δὲ Χάρων, καὶ οἱ φόβοι καὶ αἱ ἀπερισκεψίαι, καὶ αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ φιλαργυρίαι καὶ αἱ ὁργαὶ καὶ τὰ μίση καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐκ τούτων δὲ ἡ μὲν ἀπερισκεψία συναναμειγγέται εἰς τὴν γῆν (=κάτω) μὲν αὐτοὺς [δηλ. τοὺς ἀνθρώπους] καὶ συμπολιτεύεται (: συνδιάγει) βεβαίως μὰ τὸν Δία [μετὰ τῶν ἀνθρώπων] καὶ τὸ μῆσος καὶ ἡ ὁργὴ καὶ ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ ἄγνοια (ἀπαιδευσία) καὶ ἡ ἀμηχανία καὶ ἡ φιλαργυρία· ὁ δὲ φόβος καὶ αἱ ἐλπίδες ὑπερόπλω πετόμεναι, δὲ μὲν {δηλ. φόβος} αἰφνιδίως πίπτων [εἰς τοὺς ἀνθρώπους] συνταράσσει (: κάμνει ἐκστατικούς) [αὐτοὺς], ἐνίστε καὶ γίνεται αἵτια νὰ τρέμωσι (:ξαρώνωσι) ἐκ φόβου, αἱ δὲ ἐλπίδες αἰωρθόμεναι (κρεμάμεναι) ὑπερόπλω τῆς κεφαλῆς πετώμεναι πρὸς τὰ ἀνω (=ἀναπτάμεναι), δπόταν (: καθ' ἣν στιγμὴν) μάλιστα νομίζῃ τις, ὅτι θὰ συλλάβῃ αὐτὰς (τὰς ἐλπίδας δηλ.) φεύγοντις ἀφίνουσαι αὐτοὺς μὲν ἀνοικτὸν τὸ στόμα, πρᾶγμα τὸ δποῖον βλέπεις ὅτι πάσχει [λόγῳ τιμωρίας] καὶ δὲ [βασιλεὺς τῆς Σιπύλου τῆς Φοργύριας] Τάνταλος ἐν τῷ Ἀδη (=:κάτω) ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

§ 16.

Περίληψις. Ο Ἐρμῆς ἐν συνεχείᾳ καταδεικνύει πρὸς τὸν Χάρωνα τὰς Μοῖρας τὰς ἐπικλωθούσας ἄλλα εἰς ἀλλούς· πλὴν δὲ Χάρων καὶ ταῦτα γελοῖα νομίζει.

§ 16.' Εὰν δὲ παρατηρήσῃς μετὰ προσοχῆς (=ἀτενίσῃς) ὃ ἂν θῆς εὑκρινῶς ὅτι καὶ αἱ [τρεῖς] Μοῖραι ἀνωθεν [τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνθρώπων] αἰλώθουσι δι' ἔκαστον τὸ ἀδράχτι, ἀπὸ τοῦ δποίου συμβαίνει νὰ εἶναι ἔξηρτημένοι ὅλοι ἐν γένει ἐκ λεπτῶν νημάτων. Βλέπεις [πῶς κρέμανται ὅλοι ἐκ λεπτῶν νημάτων] ὡς μικραὶ τινες ἀράχναι καταβαίνουσαι ἀπὸ τῶν ἀτράκτων [καὶ διευθυνόμεναι] πρὸς ἔκαστον.

Χάρων.— Βλέπω ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον (=τὰ πολλὰ) λεπτότατον νῆμα περιπελεγμένον τούλάχιστον εἰς ἔκαστον [ἄνθρωπον], τοῦτο μὲν [τὸ νῆμα βλέπω περιπελεγμένον] εἰς ἔκεινον,

ἔκεινο δὲ [τὸ νῆμα βλέπω περιπεπλεγμένον] εἰς ἄλλον.

Ἐρμῆς. Εὐλόγως, δοῦλοι μεῦ, [βλέπεις λεπτότατον νῆμα περιπεπλεγμένον εἰς ἔκεινον ἄνθρωπον, τοῦτο μὲν περιπεπλεγμένον εἰς ἔκεινον, ἔκεινο δὲ εἰς ἄλλον]. Διότι εἶναι προωρισμένοι [ὑπὸ τῆς Μοίρας] (=εἴμασται) ἔκεινος μὲν νὰ φονευθῇ ὑπὸ τούτου, οὗτος δὲ ὑπ' ἄλλου, καὶ νὰ κληρονομήσῃ βεβαίως οὗτος μὲν ἔκεινον, τοῦ δούλου τὸ νῆμα ἥθελεν εἶναι μικρότερον, ἔκεινος δὲ πάλιν τοῦτον διότι τοιοῦτόν τι σημαίνει ἡ ἐπιπλοκή. Βλέπεις δὲ λοιπὸν ὅτι ὅλοι ἐν γένει κρέμανται ἀπὸ λεπτοῦ [νήματος]; Καὶ οὗτος μὲν [δὸς εὐδαιμῶν μακαριζόμενος] ἀνασυρθεῖς [διὰ τοῦ νήματος] ἄνω διατελεῖ ἐναέριος (: ὑψωμένος εἰς τὸν ἀέρα, κρεμαστὸς=μετέωρος) καὶ μετ' ὀλίγον παταπεσών, διότι ἐρράγη (ἐκόπη) ἡ κλωστὴ (: τὸ νῆμα), δταν δὲν [θὰ] ἀντέκῃ πλέον [τοῦτο τὸ νῆμα] ὡς πρὸς τὸ βάρος, θὰ προξενήσῃ μέγαν τὸν κρότον· οὗτος δὲ [δὸς κοινὸς ἄνθρωπος, ὅστις ζῆται λανθανόντως] ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς κρεμάμενος [ἐν τῷ ἀέρι], καὶ ἂν πέσῃ, θὰ εἶναι ἐξηπλωμένος ὡς νεκρὸς (=κείσεται) ἀνενόροτου, μόλις τῆς πτώσεως (=τοῦ πτώματος) γενομένης ἐξανυστῆς εἰς τοὺς γείτονας.

Χάρων. — Εἰς ἄκρον ἀξιογέλαστα [εἶναι ὅλα] ταῦτα, ὁ **Ἐρμῆς**.

§ 17

Περίληψις. Ο **Ἐρμῆς** θεωρεῖ καταγέλαστα, δσα οἱ ἀνθρώπωι νομίζουσιν εὐδαιμονίαν.

Ἐρμῆς. — **Αληθῶς** (=καὶ μὴν) [εἰς ἄκρον ἀξιογέλαστα εἶναι ὅλα ταῦτα], οὐδὲ δύνασαι νὰ εἴπῃς κατὰ τὴν ἀξίαν (ἀξιολόγως), δπόσον εἶναι καταγέλαστα, δοῦλοι Χάρων, καὶ μάλιστα αἱ μεγάλαι καὶ ὑπερβολικαὶ φροντίδες (=αἱ ἄγαν σπουδαί) αὗτῶν καὶ τὸ νὰ γίγνωνται ταχέως ἀνάρπαστοι (ἢ: καὶ τὸ νὰ ἀποθνήσκωσι=καὶ τὸ οὔχεσθαι ἀναρπάστους γιγνομένους=καὶ τὸ γίγνεσθαι ταχέως ἀναρπάστους) ἐν μέσῳ τῶν ἐλπίδων ὑπὸ τοῦ καλλίστου (ῳφελιμωτάτου) Θανάτου. **Ἄγγελια φάροι** (προάγγελοι) δὲ καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ [τοῦ Θανάτου εἶναι] παρὰ

πολλοί, καθώς βλέπεις, οἱ κακοήθεις πυρετοὶ (=ηπίαλοι) καὶ οἱ πυρετοὶ καὶ ἡ φθίσις καὶ αἱ περιπνευμονίαι καὶ τὰ ἔιφη τῶν δημίων ἢ τῶν ἐχθρῶν] καὶ αἱ συμμορίαι τῶν λῃστῶν καὶ τὰ δηλητήρια καὶ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ τύραννοι· καὶ ἔως διον εὐτυχῶσι (=ἔστ' ἀν εὖ πράτισι) οὐδὲν καθ' ὅλοκληράν (=ὅλως) ἐκ τούτων [τῶν προαγγέλων, ἦτοι τῶν κακοήθων πυρετῶν καὶ π.] ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν (ἢ : οὐδὲν καθ' ὅλοκληράν ἐνθυμοῦνται, ἔχουσι κατὰ νοῦν=οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται), διαν δὲ περιπέσωσιν εἰς ἀτύχημά τι (:διαν δυστυχήσωσι=σφαλῶσιν), [τότε] πολὺ [φωνάζουσι] τὸ ἄχ καὶ φεῦ καὶ ὁ ἐμὲ (:δυσινχία μου). Ἐὰν δημος εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς [οἱ ἄνθρωποι] ἐνόουν διαν καὶ θητοὶ εἶναι αὐτοὶ καὶ [δια] θὰ ἀπέλθωσι {ἐν τοῦ βίου} (:θὰ ἀποθάνωσι), ἀφοῦ διαμείνωσιν ἐν τῷ βίῳ ἐπὶ τὸν ὀλίγον τοῦτον χρόνον, ἀφίνοντες καθώς ἀπαράλλακτα ἔπειτα ἀπὸ δύνειρον πάντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ σωφρονέστερον θὰ ἔξων καὶ θὰ ἐλυποῦντο δηλιγότερον ἀποθνήσκοντες. Τώρα δὲ ἔπειδὴ ἐλπίζουσιν διαν θὰ καρπῶνται (ἀπολαύσωσι) αἰωνίως τὰ παρόντα (:δια ἔχουσι), διαν παρουσιασθεῖς (ἔμφανιοθεὶς =ἐπιστὰς) δὲ πηρέτης [τοῦ Θανάτου] καλῇ [αὐτοὺς] καὶ φέρῃ μακρὰν, δέσας (δεσμεύσας) διὰ τοῦ πυρετοῦ ἢ τῆς φθίσεως, ἀγανακτοῦσι διὰ τὴν ἀπαγωγὴν (=ἀγωγῆν), διότι ἥλπιζον διαν δὲν θὰ ἀποσπασθῶσι ποτε ἀπὸ αὐτὰ [τὰ ἀγαθά των]. Ἡ τί βεβαίως δὲν θὰ ἐπραττεν ἐκεῖνος δὲ οἰκοδομῶν δι' εαυτὸν οὐκίαν ἐσπευσμένως (=σπουδῇ) καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπιταχύνων (παθορμῶν=ἐπισπέρχων), ἐὰν ἥθελε μάθει διαν ἡ μὲν οἰκία θὰ τοῦ τελειώσῃ, δὲ [οἰκοδομῶν] δεσπότης μόλις ἐπιθέσας τὴν στέγην θὰ ἀπέλθῃ (δηλ. θὰ ἀποθάνῃ) ἀφίνων [αὐτὴν] εἰς τὸν κληρονόμον, ἵνα ἀπολαύῃ αὐτήν, χωρὶς αὐτὸς δὲ ἀτυχῆς [νὰ προφθάσῃ] νὰ δειπνήσῃ ἐν αὐτῇ; Ἐκεῖνος μὲν βεβαίως δὲ αἰσθανόμενος χαράν, διότι ἡ γυνὴ ἐγέννησε πρός εὐχαρίστησίν του ἀρρεν τέκνον καὶ διὰ τοῦτο προσφέρων γεῦμα [ἢ δείπνον] πρὸς τοὺς φίλους καὶ ἐπονομάζων [τὸ ἀρτιγέννητον] μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, ἐὰν ἐγγνώριζεν διαν δὲ παῖς θὰ ἔχῃ ἀποθάνει γενόμενος ἐπτὰ ἑτῶν, ὅρᾳ γε νομίζεις σὺ διαν θὰ ἔχαιρε διὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ [τοῦ πατρὸς]; Ἀλλὰ τὸ αἴτιον [τῆς χαρᾶς εἶναι (=ἔστι) τὸ] διαν τὸν μὲν εὐτυχοῦντα διὰ τὸ τέκνον [του] ἐκεῖνον

πατέρα τοῦ ἀθλητοῦ τοῦ νικήσαντος νίκην Ὄλυμπίων βλέπει, τὸν δὲ γείτονα, ὅςτις κομίζει ἔξω ἀπὸ τῆς οἰκίας [του τὸ λείψανον] τοῦ παιδίου του δὲν βλέπει, οὐδὲ ἡξεύρει ἀπὸ ποίου λεπτοῦ νήματος κρέμαται τὸ ἴδιον του. Τοὺς μὲν βεβαίως περὶ τῶν ὄρίων τῶν κτημάτων [των] ἐρίζοντας [ὅπως ἐπεκτείνωσι ταῦτα] βλέπεις, διόπειροι εἶναι, [καθὼς] καὶ τοὺς συναδροῦζοντας τὰς περιουσίας· ἐπειτα [βλέπεις], ὅτι, πρὶν ἀπολαύσωσιν αὐτῶν [τῶν κτημάτων δηλ. καὶ τῶν περιουσιῶν], προσκαλοῦνται ὑπ' ἐκείνων τοὺς ὄποιους ἀνέφερον, ἥτοι καὶ τῶν ἀγγελιαφόρων καὶ τῶν ὑπηρετῶν [τοῦ Θανάτου].

§ 18.

Περίληψις. Ὁ Χάρων οἰκεῖται καὶ τοὺς βασιλεῖς, τῶν ὄποιαν ὁ βίος πλεῖστα τὰ ἀνιαρὰ ἔχει.

§ 18.— Βλέπω ταῦτα πάντα καὶ μόνος μου τουλάχιστον **σκέπτομαι** (: προσπαθῶ νὰ ἐννοήσω), τί εἶναι τὸ ἥδυν εἰς αὐτὸνς (ἢ: τί ἥδυ ενδίσκουσιν αὐτοὶ) κατὰ τὸν βίον (=παρὰ τὸν βίον) ἢ τί εἶναι ἐκεῖνο, τοῦ ὄποιου στερούμενοι ὀγανακτοῦσιν. Ἐὰν βεβαίως ἵδη τις ἔξ αὐτῶν τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες **νομίζονται** (:θεωροῦνται) ὅτι εἶναι εὐδαιμονέστατοι [ἔξ διων τῶν ἀνθρώπων], πλὴν τοῦ ἀβεβαίου (=ἔξω τοῦ ἀβεβαίου) καί, ὡς λέγεις, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, θὰ εῦρῃ ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς αὐτοὺς τὰ δυσάρεστα περισσότερα ἀπὸ τὰ εὐάρεστα, ἥτοι φόβοι καὶ ταραχαὶ καὶ μίση καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ δργαὶ καὶ κολακεῖαι διότι ὅλοι ἐν γένει [οἱ βασιλεῖς] μὲ ταῦτα (τὰ ἀνιαρὰ δηλ., τὰ δυσάρεστα=τούτοις) **συνυπάρχουσι** (ἢ: ὑπὸ τούτων πολεμοῦνται=τούτοις ξύνεισιν). ***Αφέντω** (: παραλείπω) τὰ πένθη, καὶ τὰς νόσους καὶ τὰ πάθη, τὰ ὄποια ἔξ **ἴσου** (=ἔξ ἴσοτιμίας) φυσικὰ (=δηλαδὴ) ἔξουσιάζουσιν αὐτὸνς [τοὺς βασιλεῖς, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους]; **ἀφοῦ** (=ὅπου) τὰ τούτων [τῶν βασιλέων πράγματα] [εἶναι (=εστι)] **πλήρη πόνων** (: πλ.θλίψεων) (=πονηρά), κατάλληλος περίστασις (=καιρὸς) [εἶναι] νὰ κρίνῃς, ὅποια δύνανται νὰ εἶναι τὰ [πράγματα] τῶν **Ιδιωτῶν** (ἥτοι τῶν μὴ ἔχοντων ἀξιώμα τι ἐν τῇ πολιτείᾳ).

§ 19

Περίληψις. Ὁ Χάρων παρομοιοῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰς φυσαλίδας, δ' Ὅμηρος πρὸς τὰ φύλα τῶν δένδρων, ὃν ἄλλα μὲν δ' ἀνεμος σκορπίζει εἰς τὴν γῆν, ἄλλα δὲ παράγει τὸ πάντοτε ἀκμάζον δάσος.

§ 19.— Θέλω δὲ λοιπόν, ὃ Ἐρμῆ, νάσοι εἶποι πρὸς τὶ (=φτινι) μοὶ ἐφάνησαν ὅτι δμοιάζουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλος ἐν γένει δ' βίος αὐτῶν. Παρετήρησας ποτὲ μετὰ προσοχῆς (=ἐθεάσω ποτὲ) ἔως τώρα (=ἴδη) πομφόλυγας ἐγειρομένας ἐν ὕδαι τοπούτω πηγῆς τυνος καταπιπτούσης μετὰ κρότου; Τὰς φυσαλίδας δηλαδὴ (: ἐννοῶ, θέλω νὰ εἶπω=λέγω), ἀπὸ τῶν δποίων συναθροίζεται δ' ἀφρός· ἐκείνων λοιπὸν [τῶν φυσαλίδων] τινὲς μὲν εἶναι μικραὶ καὶ εὐθὺς [μετὰ τὸν σχηματισμὸν] ἐκραγεῖσαι (σπῶσαι) ἔξαφανίζονται (: ἀποβέννυνται = ἀπέσβησαν· γνωμ. ἄρο.), ἄλλαι δὲ διαρκοῦσι πλειότερον χρόνου καὶ ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς προσέρχονται (συντάττονται) αἱ ἄλλαι [φυσαλίδες αἱ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδαιτος γιγνόμεναι ἔνεκα τῆς καταπιπτούσης πηγῆς], αὗται [αἱ πρῶται φυσαλίδες] καθ' ὑπερβολὴν ἀναφυσώμεναι (φουσκωνόμεναι) (=ὑπερφυσώμεναι) ἐξογκοῦνται τὰ μέγιστα, ἐπειτα δμως καὶ ἐκεῖναι ἐξάπαντες (ἀφεύκτως=πάντως) σπῶσι (διαλύνονται=ἐξερράγησαν γν. ἀρο.) κατεποτε (: κάποια φορά· ἦ: κάποιον καιρὸν=ποτέ). διότι δὲν είναι δυνατὸν [λόγῳ τῆς ἐντάσεως τῶν τοιχωμάτων αὐτῶν] νὰ συμβῇ ἄλλως. Ἔνα τέτοιο εἶναι δ' βίος τῶν ἀνθρώπων: δοιοὶ ἐν γένει ὑπὸ οἰήσεώς [τυνος] ἐπηρμένοι (:=ξιππασμένοι) (=ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσμένοι) ἄλλοι μέν [ώστε νὰ είναι] ἐν μεγαλυτέρῳ βαθμῷ [=πάρσεως] ἄλλοι δὲ ἐν μικροτέρῳ καὶ οἱ μὲν [πρῶτοι] διλιγοχρόνιον καὶ ἐφήμερον (ταχυδάτον) ἔχουσι τὴν οἰήσιν (=τὸ φύσημα) οἱ δὲ [δεύτεροι] χάνονται (: ἀπόλληνται=ἐπαύσαντο) ἀκριβῶς καθ' ἥν στιγμὴν (: εὐθὺς ὅς) λαμβάνονται ὑπόστασιν (=ἄμα τῷ ἔνστηναι), εἰς πάντας δὲ ἀληθῶς ἀναγκαῖον [είναι] νὰ ἀποθάνωσι (συντριβῶσι=ἀπορραγῆται).

***Ἐρμῆς.** Σύ, ὁ Χάρων, οὐδόλως πατώτερον (: ἐπίσης ὡραῖα ὡς...=οὐδὲν κείρον) ἀπὸ τὸν Ὅμηρον ἀπεικόνισας (παρέ-

βαλλεις [τοὺς ἀνθρώπους], ὅστις [“Ουμηρος”] παρομοιάζει τὸ γένος αὐτῶν πρὸς τὰ φύλλα [τῶν δένδρων, ὃν ἄλλα μὲν ὁ ἄνεμος σκορπίζει εἰς τὴν γῆν, ἄλλα δὲ παράγει τὸ πάντοτε ἀκμάζον δάσος].

§ 20

Περίληψις. Ὁ Χάρων ἐκφράζει πρὸς τὸν Ἔρμην τὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα διὰ στεντορείου φωνῆς ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ παρατηρητηρίου παραινέσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἔχωσι διαρκῶς ὑπὸ δψιν ἐν τῷ βίῳ τῶν τὸ «ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης».

§ 20. Καὶ μολονότι εἶναι τοιοῦτοι [ἥτοι ὅμοιοι πρὸς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, δηλ. βραχύβιοι καὶ ἐφήμεροι], ὁ Ἐρμῆ, βλέπεις, ὅποια πράττουσι καὶ πῶς φιλοτίμως διαγωνίζονται πρὸς ἄλλήλους ἀμιλλώμενοι περὶ δημοσίων ἀξιωμάτων (=ἀρχῶν πέρι) καὶ τιμῶν καὶ κτήσεων, ἐὰν τῷ ὅντι παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἔλθωσιν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς (δηλ. πρὸς τὸν Ἀδην) ἔχοντες [εἰς τὸ στόμα πρὸς πληρωμὴν τῶν πορθμείων] ἔνα διοίλον, ἀφοῦ ἐγκαταλείψουσιν [ἐν τῇ γῇ] ὅλα ἐν γένει [τὰ κτηθέντα, ἥτοι τὰ ἀξιώματα, τιμὰς καὶ κτήσεις]. Θέλεις λοιπόν, ἐπειδὴ καὶ (=επείπερ) εἴμεδα εἰς μέρος ὑψηλόν, φωνάξας μὲ δλην μου τὴν δύναμιν (=παμπέγεθες) νὰ παραινέσω αὐτοὺς νὰ ἀπέχωσι μὲν ἀπὸ ματαίους κόπους, νὰ διάγωσι δὲ βίον (=ζῆν δὲ) ἔχοντες παντοτε πρὸ διφθαλμῶν τὸν θάνατον, λέγων· «Ὦ ἀνόητοι (ἢ ἀπερίσκεπτοι=μάταιοι), διατὶ δεικνύετε [ματαίαν] σπουδὴν περὶ ταῦτα; Παύσατε κοπιάζοντες, διότι δὲν θὰ ζῆτε αἰωνίως· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα (τῶν ἐπὶ γῆς δηλ.) σπουδαῖων (=σεμνῶν) εἶναι διαρκές, οὐδὲ δύναται νὰ λάβῃ τις ἐξ αὐτῶν τι μετ' αὐτοῦ, ἐὰν ἀποθάνῃ ἄλλὰ [εἶναι] ἀνάγκη οὗτος μὲν νὰ ἀπέλθῃ γυμνός, ἢ δὲ οἰκία καὶ ὁ ἀγρὸς καὶ τὸ χρυσίον νὰ περιέρχωνται διαρκῶς εἰς ἄλλους καὶ νὰ ἀλλάττωσι κυρίους». Ἐὰν ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἥθελον φωνάξει δυνατὰ πρὸς αὐτοὺς [δι' ἐνθάρρυνσιν] ἀπὸ μέρους, διότε νά με ἀκούσωσι, νομίζεις ὅτι δὲν ἥθελον εὕρει μεγάλην διρέλειαν διὰ τὸν βίον καὶ ὅτι δὲν ἥθελον γίνει παρὰ πολὺ σωφρονέστεροι;

§ 21

Περίληψις. Ὁ Ἐρμῆς ἀποχρινόμενος εἰς τὸ ἔρωτημα τοῦ Χάρωνος λέγει αὐτῷ δτι ἡ παραινετικὴ φωνὴ του θὰ εἶναι «φωνὴ βιῶντος ἐν τῇ ἑρήμῳ».

§ 21. **Ἐρμῆς.**—Ω φίλατέ μου, δὲν ἡξεύρεις εἰς ποῖον βαθὺδὸν ἀγνοίας καὶ ἀπάτης διατελοῦσιν (εὐρίσκονται), ὥστε μηδὲ διὰ τρυπάνου ἀκόμη νὰ δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσι τὰ δτα αὐτῶν· τόσον διὰ κηροῦ ἔφραξαν (ἔστούπωσαν) αὐτά, καθὼς ἵσα (=οἴον περ) δ Ὅδυσσεὺς ἔκαμε πρὸς τοὺς συντρόφους του ἐκ τοῦ φόβου τοῦ νὰ ἀκροασθῶσιν [οὗτοι τὰ θελκτικὰ ὕσματα] τῶν [πλησίον τῆς Σικελίας κατοικουσῶν] Σειρήνων. Ἀπὸ ποῖον μέρος λοιπὸν ἔκεινοι ἥθελον δυνηθῆ νὰ ἀκούσωσι [τὰς παρανέσεις σου], ἔστω καὶ ἂν διαρραγῆς φωνᾶς; Ἐκεῖνο τὸ δποῖον παρ' ὑμῖν ἡ Λήθη ἔχει τὴν δύναμιν [νὰ πράξῃ], τοῦτο πράττει ἐδῶ [ἐπὶ τῆς γῆς] ἡ ἀμάθεια. Ἀλλ' ὅμως (=πλὴν ἀλλὰ) ὑπάρχουσιν ὀλίγοι ἔξ αὐτῶν ἀποκλίνοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διότι δὲν εἰσήγαγον τὸν κηρὸν εἰς τὰ δτα, [καὶ] καθαρῶς βλέποντες τὰ πράγματα (καὶ δρθῶς ἀντιλαμβανόμενοι τῶν πραγμάτων) καὶ κατανοοῦντες ὅποια εἶναι (ἢ τίς εἶναι ἡ ἀληθὴς αὐτῶν ὑπόστασις).

Χάρων.—Λοιπὸν νὰ φωνάξωμεν δυνατὰ εἰς ἔκείνους τούλαχιστον, [οἵτινες καθαρῶς βλέπουσι τὰ πράγματα];

Ἐρμῆς.—Περιττὸν καὶ τοῦτο, νὰ λέγωμεν δηλ. πρὸς αὐτούς, ἔκεινα τὰ δποῖα ἡξεύρουσι. Βλέπεις, πῶς ἀποχρωρισθέντες (ἀπομακρυνθέντες=ἀποσπάσαντες) [οὗτοι οἱ καθαρῶς βλέποντες τὰ πράγματα] ἀπὸ τοὺς πολλοὺς (δηλ. ἀπὸ τοὺς μὴ βλέποντας καθαρῶς τὰ πράγματα) γελῶσι διὰ τὰ γινόμενα καὶ οὐδόλως κατ' οὐδένα τρόπον ἀρέσκονται εἰς αὐτά, ἀλλὰ φαίνονται δτι σκέπτονται ἥδη τρόπον δι' οὗ νὰ δραπετεύσωσι (=δρασμὸν) ἀπὸ τὸν βίον καὶ τὰ ἔλθωσι πρὸς σᾶς (=παρ' ὑμᾶς) [τοὺς ἐν τῷ Ἄδη ενρισκομένους]; Διότι καὶ μισοῦνται ἐλέγχοντες τὴν ἀμάθειαν αὐτῶν.

Χάρων.—Εὔγε, ὁ γενναῖος πλήν, ὁ Ἐρμῆ, διλγιστοι εἶναι οὗτοι.

Ἐρμῆς.—Αρκετοί [εἶναι] καὶ οὗτοι. Ἀλλ' ἃς κατέλθωμεν ἥδη [ἀπὸ τοῦ παρατηρητηρίου τούτου].

§ 22

Περίληψις. Ὁ Χάρων ἐπισκοπήσας καὶ τὰ μνημεῖα, τοὺς τύμβους καὶ τοὺς τάφους καταγελᾶ καὶ ταῦτα τὰ τῶν ζώντων διὰ τὸν νεκροὺς ἔργα ὡς μάταια δῆτα.

§ 22.—**Ω** Ερμῆ [μου], ἐπόθουν νὰ γνωρίσω (μάθω) ἐν ἀκόμη, δηλ. νὰ ἔδω (=θεάσασθαι) τοὺς τάφους (ἢ: τοὺς καταλήλους τόπους πρὸς φύλαξιν τῶν σωμάτων=τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων), ὅπου κρύπτουσι βαθειὰ εἰς τὴν γῆν [τὰ σώματα], καὶ ἐὰν εἰς ἐμὲ δεῖξῃς αὐτὸν [τὸ πρᾶγμα], [τότε] θὰ κάμης (=ἔσῃ πεποιημένος=ποιήσῃ) τὴν εἰς τὰ ἀξιοπαρατήρητα μέρη ἔξεναίαν καὶ ἔξηγησιν—ἀκριβῇ περιγραφὴν—τούτων πλήρη (τελείαν, ἀνελλιπῆ=ἐντελῆ).

Ἐρμῆς.—Ω Χάρων, τὰ τοιαῦτα, [ἄπερ δρᾶς], καλοῦσιν [οἱ ἄνθρωποι] μνημεῖα (μνήματα=ἡρία), τύμβους, τάφους. Πλὴν βλέπεις τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα ἐκ χώματος ὑψώματα (=χώματα) καὶ τὰς[πρὸς τιμὴν καὶ στολισμὸν ἐστημένας]στήλας καὶ τὰς πυραμίδας; “Ολα ἐκεῖνα εἶναι νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκια.

Χάρων.—Διατὸν λοιπὸν ἐκεῖνοι διὰ στεφάνων ἐξ ἀνθέων στολίζουσι (=στεφανοῦσι) τοὺς λίθους καὶ χρίουσιν αὐτοὺς διὰ μύρου; Ἀλλοι δὲ ἐπισωρεύσαντες [ξύλα] πρὸς πυρὸν πρὸ τῶν τύμβων (=πρὸ τῶν χωμάτων) καὶ βόθρον τινὰ δρύξαντες καίουσι καὶ ταῦτα διὰ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ ἐκ τῶν ὑδροχόῶν χύνονται (=έκχέονται) εἰς τὰ δρύγματα, καθὼς τούλαχιστον φαίνεται (ἢ σον τούλαχιστον δύναται τις νὰ συμπεράνῃ) (=ὅς γοῦν εἰκάσαι), οἶνον καὶ κρῆμα ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος (=καὶ μελικράτον).

Ἐρμῆς.—Δὲν γνωρίζω, δὲ πορθμεῦ, ποῖαν σχέσιν ἔχουσι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν “Ἄδον νεκροὺς (ἢ: τί ὁφελοῦσι τοὺς ἐν “Ἄδον”=τὸν ταῦτα πρὸς τὸν ἐν “Ἄδον”) πιστεύουσι βεβαίως διι αἱ ψυχαὶ ἐρχόμεναι κάτιαθεν δειπνοῦσι μὲν δοσον τὸ δηνατὸν (=ὅς οἶδεν τε) περιπτάμεναι τὴν κνήσαν καὶ τὸν καπνόν, διι δὲ πίνουσιν ἀπὸ τοῦ [δρυγμέντος] βόθρου τὸ ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος κρῆμα.

Χάρων.—[Πιστεύουσιν] διι ἐκεῖνοι ἀκόμη (ἐνῷ δηλ. εἴγαι

νεκροὶ = ἔτι) πίνουσιν ἢ ἐσθίουσι, τῶν δποίων τὰ κρανία [μετά θάνατον είναι] ἐστερημένα πάσης αἰσθήσεως καὶ νοητικῆς ἐνεργείας (= ἔηρότατα); *Καὶ ἀληθῶς* (= καίτοι) γελοῖος φαίνομαι λέγων ταῦτα πρὸς σέ, ὅστις ὁδηγεῖς αὐτοὺς καθημερινῶς κάτω (δηλ. εἰς τὸν Ἀδην). Γνωρίζεις λοιπόν, ἐάν δύνανται πλέον νὰ ἀνέλθωσι γενόμενοι ἀπαξ ὑποχθόνιοι. Διότι τῷ ὅντι, καὶ ἀστειότατον θὰ ἥτο, ὁ Ἐρμῆ, [σὺ] ὅστις δὲν ἔχεις δλίγας ἀσχολίας, ἐὰν ἡσο ἡναγκασμένος νὰ μὴ ὁδηγῆς μόνον αὐτοὺς κάτω, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναβιβάζῃς [αὐτοὺς] πάλιν, ἵνα πίστι [τὸ ἐκ τοῦ βόθρου μελίκρατον]. *Ως ἐπιπόλαιοι* (ἀπερίσκεπτοι) διὰ τὴν ἀνοησίαν σας, διότι δὲν γνωρίζετε (= οὐκ εἰδότες), διὰ πόσων μεγάλων δρίων ἔχοντες διαχωρισθῆ (ἢ: ποία ἄβυσσος ὑπάρχει μεταξὺ τῶν..,) τὰ πράγματα τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων καὶ δποῖα εἶναι τὰ παρ' ἡμῖν καὶ ὅτι : ἀπέθανεν ὅμοιώς καὶ ὁ μὴ ἀξιωθεῖς μετὰ θάνατον τύμβου ἀνήρ, καὶ ὁ ταφείς, μὲ τὴν αὐτὴν δὲ τιμὴν (= ἐν δὲ ἵη τιμῇ) [διατελεῖ ἐν τῷ Ἀδην] ὁ [ποτὲ ἐν Ἰθάνῃ μεγαλόσωμος, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ γαστρίμαργος ἐπαίτης] Ἰρος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων. Ἰσότιμος δὲ [διατελεῖ ἐν οἴκῳ Ἀδουν] μὲ τὸν Θεοσίτην [τὸν ἀσχημότατον τῶν Ἑλλήνων τῶν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατευσάντων, διότι ἥτο ἀλλοίθωρος, χωλὸς τὸν ἔτερον πόδα καὶ κυφός] ὁ υἱὸς τῆς καλλικόμου Θέτιδος πάντες δ' εἶναι δμοίως κεφαλαὶ ἀσθενεῖς (ἀσταθεῖς, τῇδε κακεῖσε μετεωριζόμεναι = ἀμενηνὰ) νεκρῶν καὶ γυμνοὶ καὶ σκελετώδεις κατὰ τὸν χλοώδη τόπον τὸν κατάφυτον ἀπὸ ἀσφοδέλους (σφερδούκλια).

§ 23

Περίληψις. 'Ο Χάρων ἥδη οίκτιρει 1) τὴν σμικρότητα καὶ μηδαμινότητα τοῦ παρὰ τὴν παραλίαν τοῦ Σιγείου τάφου τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ παρὰ τὸ ἀντικρὺ ἀκρωτήριον Ροίτειον τάφου τοῦ Αἴαντος· καὶ 2) τὰς παλαιὰς ὄνομαστὰς πόλεις Νίνον, Βαβυλῶνα, Μυκῆνας, Κλεωνὰς καὶ Ἱλιον ὡς οὐδὲν οὔσας.

§ 23. *Ἐρμῆς*.—Θεέ μου (= Ἡράκλεις), πῶς ἐξήντλησας (= ἐπαντλεῖς· ἴστορ. ἐνεστ.) ὅλον τὸν Ὅμηρον [εἰσάγων, ἐπισφρεύων εἰς τὸν λόγον πληθὺν παραδειγμάτων]. 'Αλλὰ θέλω νά

σοι δεῖξω τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφοῦ βεβαίως μὲν ἔκαμες νὰ ἐνθυμηθῶ[τοῦτον] Βλέπεις τὸ πλησίον τῆς θαλάσσης ὑψωμα τοῦ χώματος (= τὸν τάφον); Ἐκεῖνο μὲν εἶναι τὸ Τρωικὸν Σύγειον, ἀντικρὺ δὲ ἐν τῷ [ἀκρωτηρίῳ] Ροιτείφ εἶναι τεθαμμένος ὁ [Τελαμώνιος] Αἴας.

Χάρων.—Δὲν εἶναι μεγάλοι, ὁ Ἐρμῆ, οἱ τάφοι. Δεῖξον δὲ εἰς ἐμὲ ἥδη τὰς πόλεις τὰς διασήμους (περιφήμους, διαπρεπεῖς), τὰς ὅποιας ἀκούομεν κάτω [ἐν τῷ Ἀδῃ]. ἥτοι τὴν [πόλιν, ἣν ἔκτισεν ὁ Νῖνος] Νίνον τοῦ [εἰς ἄρχοντας ἥδυπαθοῦς καὶ χαύνου βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων] Σαρδαναπάλου, καὶ τὴν Βαβυλῶνα καὶ τὰς Μυκήνας [τὰς πολυχρόνους] καὶ τὰς [ΝΛ τῆς Κορύνθου κειμένας] Κλεωνᾶς καὶ αὐτὴν καθ' ἐαυτὴν [ἀπολύτως, ἀσχέτως πρὸς τὰς ἄλλας] (η: καὶ πρὸ πάντων=καὶ αὐτὴν) τὴν [ἱεράν] Ἰλιον [τὴν πρωτεύουσαν τῆς Τροίας χώρας]: πολλοὺς τῷ ὅντι ἐνθυμοῦμαι ὅτι διεπόρθμευσα [εἰς τὸν Ἀδην] ἀπὸ ἐκεῖ, ὡστε (=ῶς) ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη [καθ' ἡ οἱ Ἑλλήνες ἐπολιόρκουν τὴν Τροίαν] νὰ μὴ [δυνηθῶ να] σύρω ἔξω εἰς τὴν Ἑριάν μηδὲ νὰ στεγνώσω ([: νὰ ἐκθέσω εἰς τὸν ἀέρα=διαψύξαι] τὸ σκαρίδιον,

Ἐρμῆς.—Ἡ μὲν *Νῖνος* (Νινευί), ὁ πορθμεῦ, κατεστράφη ἥδη καὶ οὐδὲ ἵχνος πλέον ὑπολείπεται (=λοιπὸν [ἱερα]) αὐτῆς, οὐδὲ δύνασαι νὰ εἴπῃς, ποῦ ἦτο [ἔκτισμένη] ποτέ· ἢ δὲ Βαβυλῶν πρὸς εὐχαρίστησίν σου[διὰ τὴν νῦν ἀναγνώρισίν της](=σοι) εἶναι ἔκεινη ἡ ἔχουσα δικροὺς πύργους, ἢ ἔχουσα τὸ μέγα τεῖχος τὸ περιβάλλον αὐτὴν [καὶ ὅπερ ἔχει 200 πήχεων ὑψος καὶ 50 πλάτος καὶ 100 χαλκᾶς πύλας], [καὶ] οὐχὶ μετὰ πολὺν χρόνον καὶ αὐτὴ μέλλουσα νὰ ζητηθῇ [ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἔκειτο], καθὼς ἡ Νῖνος. Τὰς δὲ Μυκήνας καὶ τὰς Κλεωνᾶς ἀσχύνομαι [διὰ τὴν ἀσημότητα αὐτῶν καὶ σμικρότητα] νὰ σοι δεῖξω καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον. Διότι ἡξένω καλῶς ὅτι ἀφοῦ κατέληψ [εἰς τὸν Ἀδην] θὰ στραγγαλίζεις τὸν Ὁμηρον ἔνεκα τῆς μεγαλοπρεπείας περὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἐπῶν [του]. Καὶ ὅμως ἄλλοτε μὲν ἥσαν [πόλεις] εὐδαίμονες, σήμερον δὲ καὶ αὐταὶ ἀπέθανον (ἔχουσι παύσει τοῦ νὰ ὑφίστανται)· διότι ἀποθνήσκουσι καὶ αἱ πόλεις, ὃ πορθμεῦ, καθὼς οἱ ἀνθρώποι καὶ τὸ παραδοξότατον ὀλόκληροι ποταμοί. Τοῦ [χαραδρώδους μεγίστου τῶν ἐν Ἀργει ποταμοῦ] Ἰνάχου (νῦν Πάνιτσα) τούλαχιστον οὐδὲ χανδάκι (κοίτη=τάφος) πλέον ἐν Ἀργει φαίνεται (καὶ ἐπὶ λεξεῖ: μένει ὑπόλοιπον=καταλείπεται).

Χάρων.—Κοῖμα εἰς τοὺς ἐπαίνους, ὁ Ὁμηρε, καὶ τὰς ἔκφρασεις « Ἰλιος λερά καὶ εὐρεῖας ἀγνιάτες—δόδοντες—ἔχουσα, καὶ Κλεωνᾶς ἔχουσαι καλοκτισμένους [ὑπὸ ἐποιφιν εὐμαρείας καὶ στρεοτητος] οἴκους.

§ 24

Περίληψις. Ο Χάρων καταλέγει τὸν Ἐρμῆν μεταξὺ τῶν μεγάλων του εὐεργετῶν διὰ τὴν ἡν παρέσχεν αὐτῷ ξεναγίαν παὶ ἐκφράζει τὴν φλιψίν του, διότι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἔργοι τοῦτος εἶναι δόλως ἀφωτισμένοι εἰς τὰ γῆνα καὶ δὲν λαμβάνουσι ποσῶς ὑπ' ὅψει αὐτὸν τὸν Χάρωνα (δηλ. τὸν Θάνατον)

§ 24. Ἀλλὰ ἀνάμεσα εἰς τὸν γενομένους λόγους (ἢ) ἐπιπροσθέτως, enfin (=μεταξὺ λόγων) [εἰπέ μοι παὶ τοῦτο], τίνες εἶναι ἔκεινοι οἱ πολεμοῦντες [πεισμόνως καὶ ἀγρίως ἐν Θυρέᾳ τῇ κειμένῃ εἰς τὰ μεθύρια τῆς Ἀργολίδος καὶ Ἀρκαδίας] ἢ ὅπερ τίνος φονεύουσιν ἄλλολους;

Ἐρμῆς. Βλέπεις, ὁ Χάρων, τοὺς [τριακοσίους λογάδας] Ἀργείους καὶ τοὺς [ἰσαρίθμους τοιούτους] Λακεδαιμονίους καὶ τὸν ἡμιθανῆ ἔκεινον στρατηγὸν [τῶν Λακεδαιμονίων] Ὁδρούδην, ὃςτις διὰ τοῦ ἐκρέοντος αἴματός του ἔγραψε τὴν νίκην ἐπὶ τοῦ στημέντος ὑπ' αὐτοῦ τροπαίου [ἐκ τῶν σκυλευθέντων λαφύρων τῶν φονευθέντων 298 Ἀργείων].

Χάρων.—Υπὲρ τίνος δ', Ἐρμῆ, γίνεται ὁ πόλεμος αὐτῶν (πολεμοῦσιν οὖτοι);

Ἐρμῆς.—Χάριν τῆς πεδιάδος ταύτης (τῆς Θυρέας δηλ.), ἐν τῇ ὅποιᾳ μάχονται,

Χάρων.—Ω τῆς ἀπερισκεψίας, διότι οὗτοι βεβαίως (=οἵ γε) δὲν γνωρίζουσιν ὅτι, καὶ ἐὰν ἔκαστος ἕξ αὐτῶν καταλάβῃ ὅλην τὴν Πελοπόννησον, μόλις ἥμελε λάβει παρὰ τοῦ [χριτοῦ τοῦ Ἄδου] Αίακοῦ τόπον ἔχοντα μῆκος ἑνὸς ποδός. Τὴν δὲ πεδιάδα ταύτην ἄλλοτε ἄλλοι θὰ καλλιεργήσωσι πολλάκις, ἀφοῦ ἐκ θεμελίων τὸ τῆς νίκης σημεῖον διὰ τοῦ ἀρότρου ἀνασηκώσωσι.

Ἐρμῆς.—Τὰ τοῦ κόσμου ταῦτα θά εἶναι (το οὗτος θὰ εἶναι ὁ κόσμος): ἥμεις δὲ ἀφοῦ καταβῶμεν ἥδη [ἀπὸ τοῦ τεχνητοῦ τούτου παρατηρητηρίου] καὶ ἀφοῦ τοποθετήσωμεν ἐκ νέου τὰ δρη [ὅπου ἡσαν πρότερον], ἂς ἀπέλθωμεν ἀποχωριζόμενοι, ἐγὼ μὲν ὅπου ἐστάλην [ὑπὸ τοῦ Διός], σὺ δὲ εἰς τὸ πορθμεῖον [σου]: θά σοι εἶμαι δὲ φθασμένος καὶ ἐγὼ δὲ θίσις μετ' ὅλμον [χρόνον] φέρων τοὺς νεκροὺς [εἰς τὸν Ἄδην].

Χάρων.—Μεγάλην χάριν προσέφερες [εἰς ἐμὲ] (μὲν ὑπερέσθιας), ὁ Ἐρμῆ εὐεργέτης αἰώνιος θὰ ἀναγράφῃς [ὑπ' ἐμοῦ]. Ὡφελήθην δὲ κατά τι ἕξ αἰτίας σου ἐκ τοῦ ταξίδιου. Ὁποῖα (δηλ. ἐλεεινά) εἶναι τὰ τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων πράγματα [βασιλεῖς, πλένθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι]. Πεσεὶ Χάρωνος (Θανάτου δηλ.) δὲ οὐδεμία σμέψις (οὐδόλως δὲ σκέπτοντοι οἱ κακοδιάμονες—δυστυχεῖς—ἀνθρώπαι περὶ τοῦ Θανάτου).

ΤΕΛΟΣ